[illegible]

[illegible] 17 [illegible] 10

3L
R6[illegible]
M127·17·10·
156774

d. No. M. 916.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை.

பிரபவ ௵ - ஆடி௴.

ஸம்புடம் 17.] [ஸஞ்சிகை 10

OFFICE OF THE RE... 19AUG19..

பத்ராதிபர்:—ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

விஷய ஸூசிகை.

1. பகவத் ராமாநுஜ மதத்தின் ஸர்வலோக ஹிதத்வம்:—
ஸ்ரீ. உ. வே. கடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் பி. ஏ., பி. எல். ... 301
2. வர்ணாச்ரம தர்மம்:—ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் 308
3. கம்பர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்திற்குச் செய்தருளிய பேருதவிகள்:—
ஸ்ரீ. திரு. அ. இராமகிருஷ்ண சடகோப தாஸர் ... 316
4. ஸ்ரீ தேவராஜரின் வைபவ விசேஷம்:—
ஆரியூர்—"திருமகள் நிலயம்"—ஆ. வ. பத்மநாப ராமாநுஜ தாஸன். 327
5. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள். 331
6. ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்:—ஸ்ரீ. உ. வாஸுதேவாசார்யர் ... 65
7. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்:— 65

JULY 1927.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0.] ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 6.

உபந்யாஸம்.

சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ஆதரவில், திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் சென்ற ஆனிமீ 16ட வித்வான் ஸ்ரீ உப. காரப்பங்காடு வெங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி விசிஷ்டாத்வைதம் என்பது பற்றி ஒரு உபன்யாஸஞ் செய்தருளினார். பல ஸ்வாமிகள் அச்சமயம் அங்கு எழுந்தருளியிருந்து உபன்யாஸத்தைக் கேட்டு ஆனந்தித்தனர். ஸ்ரீ உப வெங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைதம் வைதிகமதமென்பதையும் அதுவே ஆத்மஹிதத்தை யளிக்க வல்லதென்பதையும் விஸ்தாரமாக எடுத்துரைத்து, ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத தத்துவங்களை அழகாக உன்யஸித்தார்.

ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபைக் கார்யதர்சி

ஸம்பிரதாயாபிமானம்.

சென்னை ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையின் நிர்வாஹகமிடி அங்கத்தவரான ராவ்ஸாஹிப் ஸ்ரீ. உ. வே. டி. ராமாநுஜய்யங்கார் ஸ்வாமி சென்ற ஆனிமீ 25ட நடந்த தமது குமாரத்தியின் விவாஹத்தை முன்னிட்டு தமது க்ருஹத்தில் ஒருவித ஸதஸ் நடத்தினர். வித்வான்களான ஸ்ரீ. உ. வெ. தேசிகவரதாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ. வே. சாண்டூர் ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ. வெ. குடவாசல் நரசிம்மாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ, வே. சேரங்குளம் வரதாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ. வெ. திருமழிசை ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி வக்கீல் ஸ்ரீ. உ. வே. நடாதூர் என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி முதலியோர் ஸித்தாந்த சம்பந்தமான பல அரிய விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யாஸித்தார். முடிவில் வித்வான்களுக்கு ஸ்ரீ உ. வெ. ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியால் தக்க ஸன்மானத்தை செய்யப்பட்டது. விவாஹ காலங்களில் இவ்விதம் ஸித்தாந்தாபிவிருத்திற்கான வழியில் வித்வான் ஜனங்களை ஆதரிப்பது கொண்டாடத் தக்கதென ஒரு நிருபர் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறார்.

எல். என். ஜ்வல்லரி ஹவுஸ்

1/11 நல்லதம்பி முதலித்தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

நம்பிக்கைக்குரித்தான

நகை வியாபாரிகள்.

குறிப்பிட்ட காலத்தில் நயமாகவும் நேர்த்தியாகவும், தங்கம், வெள்ளி நகை சாமான்களும், கல்லிழைத்த நகைகளும் தயாரித்துக் கொடுக்கப்படும். திறமையான வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு செய்யப்படுவது. ஒருமுறை பரிக்ஷிக்கக் கோருகிறோம்.

சொந்தக்காரர்:—

ராவ்ஸாகிப் பி. வி. ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், பி. ஏ.

ரிடயர்ட் லோக்ல் அஸிஸ்டெண்டு கமிஷனர்,

ஏஜண்டு, திருவல்லிக்கேணி அஹோபில மடம்.

[illegible] புள்ளம்பூதங்குடியில் பிரபவ வருஷம் சித்திரையில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸங்கம்.

19 AUG 1927

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 17.] ப்ரபவ ஹூ, ஆடிமீ [ஸஞ்சிகை 10

த்ரிபுவந கமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகர கௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥
[ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஸ்ரீ:

* பகவத் ராமாநுஜ மதத்தின் ஸர்வலோக ஹிதத்வம்.

[ஸ்ரீ. உ. வே. நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் பி. ஏ. பி. எல்.]

“ ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸர முஜ்ஜ்வலா ।
திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸா ஹி லோகஹிதைஷிணீ ॥ ”

[பகவான் ராமாநுஜன் ப்ரவர்த்தநம் செய்த திவ்ய மதம் நாள்தோறும் மேன்மேலும் ஒளி பெருகித் திக்கெட்டுக்களிலும் பரவி நிரம்பியதாகுக. அது உலகுக்கெல்லாம் சாச்வதமான நன்மையைப் பயக்கத்தக்கதன்றோ ?] என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ப்ரதிதிநமும் பகவத் ஸந்நிதியில் ப்ரார்த்திப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் மத அபிநிவேசத்தை மட்டும் பற்றியதா ? அல்லது

* இது (1927ஹூ மே மாதம்) பிரபவஹூ வைகாசி மாஸத்தில் ஸ்ரீபுள்ளம் பூதங்குடியில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹா ஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்ஸ்வாமி செய்த உபந்யாஸத்தின் ஸங்க்ரஹம்.

18674
R. [illegible] 1927

அம்மதத்துக்கு ஸ்வபாவமாக உள்ள ஏற்றத்தைப் பற்றியதா? மதாபிமானம் எவருக்கு முண்டு. ஆயினும் நம் பிராமாநுஜனால் 'ஸாதிஜ வஸ்துக' என்றபடியே பலவித அபாயங்களினின்றும் நன்றாய் ரக்ஷிக்கப்பட்டு நமக்கு ஆய தனம் போல் கொடுக்கப்பட்டதும் 'அவிருதஃ கப-ஒதஜ ஜப-ஒதஜ' என்று ஸ்ரீதேசிகன் அநுபவித்ததுமான, இம்மதம் ஏனைய மதங்களில் உண்டாகும் அஜ்ஞாந இருள்களனைத்தையும் மாற்றி எழில் ஞான விளக்கை நம் மனத்திலேற்றி உய்யுமாறு காட்டுதலில் எம்மதத்தையும் அதிசயித்து நிற்பதால் இதுவே ஸர்வலோக ஹிதத்தின் பொருட்டாகக் கடவதென்று ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு தீர்மானிக்கவும் அமையும்.

ஸ்ரீதேசிகனே தமது விபவ தசையிலுள்ள மதங்களையெல்லாம் நன்கு பராமர்சித்து முற்கூறியபடியே நம் தர்சநத்தை 'இருளனைத்தையும் போக்க வல்ல' தென்று நிறுத்தியும், தமக்கும் புலப்படாத கணக்கற்ற மதங்கள் தேசாந்தர காலாந்தரங்களில் உண்டாகக் கூடியன வென்று கணிசித்து, இது அவை யாவையும்விடச் சீரியதாமெனக் காட்டும் அம்சங்களை யுடையதென விளக்கினு லல்லது 'அவிருதஃ கப-ஒத' மாகா தென்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றிப் பரமதபங்கம் முதலிய க்ரந்தங்களில் அவற்றைச் சுருங்க அருளிச் செய்துளார். எனவே இக்காலத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ மதத்தின் ஸர்வலோக ஹிதத்வத்தை ஸ்தாபிக்க முன் வந்தால் கிறிஸ்தவ மஹம்மதியாதி விதேச மதங்களைப் பற்றவும் அதன் உத்கர்ஷத்தைக் காட்டி அவ்வோ மதஸ்தர்களுடைய மத அவாக்களுக்குப் போதுமான பரிஹாரங்களைக் காட்டவேண்டியது அவசியமாகிறது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பல தேச மதங்களையும் ஒருங்கு நிறுத்திச் சீர்தூக்குவது இக்காலத்திய படிப்பின் முறையில் முக்யமான தொரு ஆகாரம். ஐரோப்பிய வித்வான்கள் நம் தேச மதங்களையும் பிற தேசத்தவற்றையும் பலபடிகளில் ஆராய்ந்து. மத ஸம்பந்தமான உந்நத லக்ஷ்யங்கள் இன்னின்ன மாதிரி யிருக்கக்கடவன வென்றும், மத விசாரம் என்பது இன்னதென்றும், பலவிதமாகப் புத்தகங்களில் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அவற்றை யெல்லாம் இங்கு எடுக்க முடியாது. ஆனாலும் அவை பொதுவாக மூன்று ஆசிரியர்களால் தனித்தனியே கூறப்பட்ட மூன்று தனிக் கொள்கைகளுக்குள் அடங்கியிருப்பனவாகத் தோன்றுகின்றன. அவைகள் இக்காலத்தவர் விரும்பும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டங்களான மத லக்ஷ்யங்க ளென்னலாம். எனவே அவை நம் பிராமாநுஜ மதத்தில் நிலைத்து மற்ற விடங்களிற் காட்டிலும் உயர்ந்த ஆதாரத்தோடு விளங்குவனவாக ஏற்பட்டால், இதுவே 'ஸவ-ஜலோக ஹிதைஷிணீ'' என்னக் குறையில்லை.

மூன்று ஐரோப்பிய வித்வான்களின் கூற்றுக்கள்.

இவர்களில் ப்ரஸித்திபெற்ற ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதரான மாக்ஸ் மூலர் (Max Mull[illegible] கூறுவது:—மத மென்பது நமது புலன்களுக்கும் யுக்திக்கும் எட்டாத அதிரிக்த (beyond) விஷயங்களை விசாரிக்கத்தக்கது. அவற்றிற்குப் பெயர் ஏதாயினு மாகட்டும் என்றும், இதை அநுஸரித்தவையாயு மிருக்கிறது. இவர் அபிப்ராயத்தில் இந்தச் சரீர வாழ்க்கைக்குப் பிறகுள்ள அல்லது முன்னிருந்தவோ இருந்திருக்கக்கூடியவோ விஷயங்களைப் பற்றி மதம் சொல்லவேண்டுமென்றாயிற்று. அதாவது ஆத்மா, மோக்ஷம், மோக்ஷ உபாயம், ஈச்வரன் முதலியவைகளைப்பற்றியதாகவேண்டும்.

இப்போது வெகு ஸமீபத்தில் பிரேஸர் (Professor Frazer) என்னும் ஆசிரியர் தாம் இயற்றிய புத்தகமொன்றில் மத மென்பது பிசாசு இந்த்ர ஜால வித்யை (magic) முதலியவற்றில் உண்டாகும் நம்பிக்கையின் பரிணாம மென்று தீர்மானித்து, மதத்துக்கு லக்ஷணம் 'மனிதனைவிட அதிக சக்த்யாதிகளை யுடைய புருஷ னொருவன் உளனென்பதும், அவனை ப்ரீதி செய்து நமக்கு அநுகூலமாக்கிக்கொள்ளும் உபாயங்களுண்டென்றும் நம்புவதுவே' என்று முடித்தார்.

இவர்களுக் கிடையில் ராஜீய நிகழ்ச்சிக்காரரென்று எங்கும் பேசப்படும் லியோ டால்ஸ்டாய் (Leo Tolstoy) என்பவர் 'மதமானது ஸர்வ ஜந ஸமூஹத்தின் ஹிதத்தை நாடியதாக வேண்டு மென்றும், ஒவ்வொருவர்க்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாய் ஜந ஸமூகத்துக்கும் (Community) உள்ள பரஸ்பர ஸம்பந்தங்களையும் கடமைகளையும் விசாரித்து அவரவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைகளைத் தீர்மானிக்கத் தக்க''தென்றும் சொல்லுகிறார்.

இம்மூவர் கொள்கைகளையும் சேர்த்து யோசித்தால் இக்காலத்தவர்களும் ஸர்வோத்க்ருஷ்ட மதத்தின் லக்ஷ்ய லக்ஷணங்களைக் கோரும் படிகள் தெளிவாகின்றன. எப்படியெனில்: மாக்ஸ்மூலர் சொல்லுகிறபடியில் மதமென்பது தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறானதும் பிறப்பு அழிவு முதலிய இல்லாத நித்யமுமான ஆத்மா வென்ன, இவ்வாத்மாவுக்கு இச்சரீரத்துக்குப் பிறகு நேரிடக் கூடிய ஸுகதுக்காதிக ளென்ன, ஸுகத்தை நாடுவதே எவருக்கும் ஸ்வபாவமாகையால் எல்லையற்றதும் அழிவில்லாததுமான ஸுகம் கிடைக்க இப்போது நாம் செய்யவேண்டிய உபாயங்களென்ன, இவற்றையெல்லாம் நமக்குக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கும் ஈச்வரனென்ன, ஆகிய இத்தகைய பொருள்களை விளக்க வேண்டியதாகிறது. பிரேஸர் சொல்லுகிறபடியில் இந்த ஈச்வரன் ஒரு மஹா புருஷனாக வேண்டும், இவனை வசப்படுத்தி நமக்கு அநுகூலமாக்கிக்கொள்ள வேண்டிய உபாயங்களையும் மதம் பேசவேண்டும். லியோ டால்ஸ்டாய் அபிப்ராயப்படி, ஜீவர்களாகிய மனிதர்களுக்குள்ள பரஸ்பர ஸம்பந்தமும், ஸர்வசக்தியான ஈச்வரனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும், இவற்றை அநுஸரித்து உலகத்தின் பொதுநன்மையே பரம

புருஷார்த்தமாகையால் அதை லக்ஷ்யமாக வைத்துக்கொண்டு இவ்வாழ்வில் மனிதன் ஸ்வவிஷயத்திலும் ராஜீயம் முதலியவைகளிலும் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகளும் மதத்தில் தீர விசாரிக்கப்படவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது.

தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களின் ஆதாரம்.

இவற்றைத்தான் நம் தேச மதங்கள் தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தம் என்று வகுத்துப் பேசுகின்றன. இவ்விஷயங்கள் அந்தந்த மதங்களில் வெவ்வேறு மாதிரியாகச் சொல்லப்படுகின்றன. எனினும் முக்கிய அம்சங்களில் சில ஒற்றுமைகளிருப்பதால் இவற்றையெல்லாம் ஹிந்துமதமென்னும் பெயரால் வ்யவஹரிப்பது வழக்கம். வேற்றுமைகளும் பல இருக்கின்றன. வைஷ்ணவ மதங்களே அநேக விதங்கள். வடதேசத்தில் வழங்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண சைதந்யர், ராமாநந்தர், நிம்பார்க்கர், வல்லபாசார்யர், துளஸிதாஸ் முதலிய மஹான்கள் ப்ரவர்த்திப்பித்திருக்கும் வைஷ்ணவ மதங்களுக்கும், நம் ஸ்ரீராமாநுஜ மதமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்துக்கும் அடிப்படையிலேயே வெகு வித்யாசங்களுண்டு. பக்தி என்னும் பகவத் ப்ரேமையும், விஷ்ணு அல்லது அவதார ரூபங்களான க்ருஷ்ணன், ராமன், என்ற பரதத்வமும் அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள; என்றாலும், மற்றப்படி சேதந அசேதந ஈச்வர தத்வ விவேசநாதிகளிலும், பரம புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதிலும், மற்றும் மோக்ஷ உபாய நிரூபணத்திலும, அதற்கு அநுகுணமான வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநாதிகளும், அம்மதங்கள் வேத உபநிஷதாதி ப்ரமாணங்களை முற்றிலும் பின்பற்றினவையல்ல. சில மதங்களில் வேத விருத்த சாக்த தந்த்ரத்தின் ப்ரவேசமும் காணப்படுகின்றது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதமோவென்றால் முழு வைதிக மதம். வேதத்தின் கர்ம காண்டத்தையும் ஜ்ஞாந பாகமாகிய உபநிஷத்துக்களையும், இவைகளின் வ்யாக்யாநங்கள் உபப்ருஹ்மணம் என்னப்பட்ட ஸ்ம்ருதி புராணாதிகளையும் சிறிதும் வழுவாமல் அநுஸரிப்பது. இதுவே வைதிக ஸித்தாந்திகளாகிய த்ரிமத ஆசார்யர்களாலும் ப்ரவர்த்தநம் செய்யப்பட்ட மதம். ஸ்ரீமத்வமதம் வைஷ்ணவமென்று யாவரும் அறிவார்கள். ஸ்ரீசங்கராசாரியரும் ஸகுண ஈச்வரனை ஸ்ரீ விஷ்ணுவென்றே தீர்மானித்து, அவனை உபாஸிப்பதே மோக்ஷஸாதநமென்று உபதேசித்திருப்பதைப் பின்னால் சற்று விவரிப்போம் இம்மதமே உபநிஷத்துக்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் மஹாபுருஷ ரூபமான ப்ரும்மத்தை விளக்குவது (Theism of the Upanishads) என்று மேல்நாட்டு நிபுணர்களும் நிஷ்கர்ஷித்தார்கள்.

எனவே நாம் ஸர்வலோக ஹிதமென்று காட்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவமதம் வேத உபநிஷத்துக்களை முற்றிலும் ஆதாரமாக உடையது என்றதாயிற்று.

இதைத்தான் நம்மாழ்வார் நாதமுனிகள் துடக்கமான ஆசார்யர்கள் க்ரந்தங்களாலும் உபதேச பரம்பரைகளாலும் நமக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். இதில் ஈச்வரன் அல்லது பரமபுருஷன் நிரூபிக்கப்படும் ப்ரகாரத்தைத் தெளிந்தால் கீழே நாம் அபேக்ஷித்த ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வஜந உசிதமான ஸர்வ ஹிதமாயிருக்கும் தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தம் முதலியவை நிஷ்க்ருஷ்டமாக விளங்கிவிடும்.

பரதத்வம் ஸ்ரீ விஷ்ணுவே.

உபநிஷத்துக்களில் தத்வ நிரூபணம் பண்ணுவதில் தைத்திரியம் முதலியன சில முக்யங்கள். “[illegible] தைத்திரீயக [illegible]” என்று ஸ்ரீ நடாதூர் அம்மாள் முதலிய பரமாசார்யர்கள் நிஷ்கர்ஷித்தார்கள். மற்றவை இதை யடியொற்றினவை. இது யஜுர் வேதத்தின் சிரஸ்ஸாக விளங்குவது. இவ்வேதத்தின் அமைப்பை ஆதி முதல் அந்தம் வரையில் ஒரு உருவமாக நோக்கினால் ஈச்வர தத்வம் வேதங்களில் நிற்கும் நிலை தெளியவரும். பூர்வ பாகமாகிய ஸம்ஹிதை யென்னும் கர்ம காண்டங்களில், யஜ்ஞங்கள், அவற்றால் ஆராதிக்கப்படும் அக்நி முதலிய தேவதைகள், யஜ்ஞங்களால் அடையக்கூடிய ஸ்வர்க்காதி பலங்கள் முதலியன விளக்கப்படுகின்றன. இதன் அடுத்த பாகமாகிய ப்ராம்மணத்தில் யஜ்ஞங்களைப்பற்றிய விதிகளைச் சொல்லும்போது அவற்றைப் பலத்தில் ஆசையை விட்டுப் பலம் கொடுக்கும் தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாய் இறையவராய் நின்று ‘அவரவர் விதி வழி யடைய நின்ற’ ஸர்வேச்வரன் ஆராதநங்களெனச் செய்வதின் பெருமை பேசப்பட்டுளது. இதையே ‘யஜ்ஞேவ விஷ்ணுயேதி’ என்ற ப்ரும்ம ஸூத்ரத்தில் ஸ்ரீ வ்யாஸ பகவானும் அருளிச்செய்தார். பின்னர் ஆரண்யகம் என்னும் பாகத்தில் ப்ரும்ம ஜ்ஞாநாதிகளை மேலும் விவரிக்கத் துடங்கி, யாக ரூபமான பகவதாராதநங்களையே செய்து பழகினவர்களுக்கு ப்ரும்ம ஜ்ஞாந அபிவ்ருத்தியின் பொருட்டு அநுபவத்தில் வரும் ஒவ்வொரு விஷயங்களிலும் யஜ்ஞ த்ருஷ்டியை ஒரு புறமும், பகவதுபாஸந ரூபமாகிய ஜ்ஞாநம் ஒரு புறமுமாகச் சேர்த்து அநுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரம் வற்புறுத்தப்படுகிறது. கடைசியில் உபநிஷத் என்னும் தலைமையான பாகத்தில் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் ப்ரும்ம ஜ்ஞாநமே நேராக உபதேசிக்கப்பட்டு, மேல் ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வ பலங்களையும் கொடுக்கவல்லதான சரணாகதியாகிய ந்யாஸம் என்னும் மோக்ஷ உபாயம், அதன் அநுஷ்டாநம் முதலியவைகள் பேசப்பட்டு, இப்படி தத்வ ஜ்ஞாந பூர்வகமாக விவேகத்துடன் தன்னை ஸர்வேச்வரனிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்ததன் பிறகு இங்கிருந்த கால மெல்லாம் தினசரியாகச் செய்யும் அநுஷ்டாநாதிகளையே யஜ்ஞ த்ருஷ்டியால் பகவதர்ப்பணமாக்கித் தன் கார்யங்களை மோக்ஷ தசையில் அபேக்ஷிக்கும் புருஷார்த்தத்தின் முன்னுரையாகப் பாவிக்

கக் கடவனாய், பின்னர் இச் சரீரத்தின் முடிவே இவன் செய்த ஆத்ம ஸமர்ப்பண யாகத்துக்கு அவப்ருதமாய் முக்தி பெற்று 'மீட்சியில்லா வாழ்ச்சி'யென்னும் சாச்வதமான ப்ரும்மாநந்தத்தை யநுபவிப்பான் என்பது முடிவில் 'தஸ்யைவம் விதுஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாநஃ' என்று துடங்கி உபதேசிக்கப்பட்டு இவ்விதமாய் வேதம் தலைக்கட்டிற்று.

எனவே, ஸர்வேச்வரனாய் ஸர்வ காரண பூதனாய், ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாய், ஸர்வ பலங்களையும் கொடுப்பவனான பரப்ரும்ம மெனப்படும் புருஷோத்தமனே பரமமான தத்வ மென்று வேதத்தின் ப்ரதாந உபதேசமாயிற்று. தேவதைகளுக் கெல்லாம் அந்தர்யாமியா யிருந்து அவரவர்களுக்கு மனிதர்கள் யாகாதிகளால் செய்யும் பூஜைகளைத் தானுகந்து அபேக்ஷித பலங்களைக் கொடுப்பவ னென்று வேதத்தின் முதல் பாகத்தில் அறியப்பட்ட பரதத்வமே உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் ப்ரும்மம் என்னப்பட்டது. 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' என்று இந்த ப்ரும்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷம் பலமாகச் சொல்லப்பட்டது. ப்ரும்மத்தின் லக்ஷணம் அடுத்தாப்போல் 'யதோ வா இமாநி பூதாநி' என்று துடக்கமான வாக்யங்களால் 'உலகம் யாவும் எவனிடமிருந்து உண்டாயினவோ, எவனால் தாங்கப்பட்டு ரக்ஷிக்கப்படுகின்றனவோ, எவனை நாடுகின்றனவோ, ப்ரளயத்தில் எவனிடத்தில் லயத்தை யடைகின்றனவோ' என்று விளக்கப்பட்டது. மேலும் ப்ரும்மமே ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதில் தானே அநுப்ரவேசித்து தேவ மநுஷ்யாதி பூதங்கள், அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள்கள், நித்ய அநித்ய வஸ்துக்கள், முதலிய ஸர்வங்களுமாகி, அவை யொன்றிலும் தான் சிதையாமே நிற்கும் நிலை 'ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத்' என்று காட்டப்பட்டது.

இப்படி ஸர்வத்துக்கும் காரணமாய், ஸர்வ சேதநா சேதநங்களுக்கும் ஆதாரமாய், ரக்ஷகனாய், நியமிக்கும் இறைவனாய், சேஷியாய், ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளைத் தன் லீலையாக நடத்தும் ப்ரும்மம் ஸ்வயமே நிரதிசய ஆநந்த ஸ்வரூப மாகையால், அவனுக்கே சேஷமாய்ப் பிரிக்கவொண்ணாத நிலையில் நிற்கும் தமது உண்மையை யறிந்து அவனை யுபாஸிக்கும் சேதநர்க்குத் தனதாகிய எல்லையில்லாத ஆநந்தாநுபவத்தையும் அதன் பெருக்கு வெள்ளமாகிய சேஷவ்ருத்தி யென்னும் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தையும், அந்தப் பரம்பொருளே உகந்து கொடுக்கிறது என்பதும் 'ரஸோ வை ஸஃ' இத்யாதிகளில் சொல்லப்பட்டது.

இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் திரட்டி உள்ளடக்கிக்கொண்டு, நமக்கும் ஈச்வரனுக்கு மிருக்கும் பிரிக்கவொண்ணாத சரீர ஆத்ம ஸம்பந்தத்தை முக்யமாக வெளியிட்டுக் கீழ்ச்சொன்ன பரப்ரும்மம் நாராயணன் என்று பிறகு

காட்டப்பட்டது. இவனே புருஷரூபனான பரனென்றும், உபாஸகர்களுடைய ஸௌகர்யத்துக்காக 'ஸஹஸ்ரவாஸே' இத்யாதிகளின்படியே ஸ்ரீவைகுண்டம் ஸூர்ய மண்டலம் திருப்பாற்கடல் ஆகிய மூன்றிடங்களில் ஸேவை ஸாதிப்பதால் 'த்ரியாமா' வெனப் பெயர் படைத்தவனென்றும், உபாஸகர்கள் அவரவ ரறிவுகளுக் கெட்டியபடி இறையவ ரென்று வழிபடும் ப்ரும்ம ருத்ர தந்தி தூர்க்கி கருடாதி தேவதைகள் இவனுடைய விபூதிகளே என்றும் காட்டி, முடிவாக இப்பரம புருஷனை லக்ஷ்மீபதி யென்றும் சொல்லி, இவனை உள்ளபடி உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபநிஷத்து "நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி। தந்நோ விஷ்ணுஃ ப்ரசோதயாத்' என்னும் விஷ்ணு காயத்ரீ மந்திரத்தால் உபதேசித்தது. [இதன் அர்த்தம்: 'நாராயணனின் பொருட்டு உபாஸிக்கிறோம்; வாஸுதேவன் பொருட்டு த்யாநிக்கிறோம்; அந்த விஷ்ணு நம்மை நல்வழியில் நடத்தட்டும்]. இதில் நாராயண சப்தத்தின் அர்த்தம் கீழே கூறப்பட்டது. ஆழ்வாரும் 'நான் உன்னையின்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ என்னையின்றி யிலை' என்றதினால் நமக்கும் பகவானுக்கு முள்ள பிரிக்க வொண்ணாத ஆதார ஆதேயாதி ஸம்பந்தத்தையும், அதனடியாக ஏற்படும் பகவானுடைய ஸ்வபாவ ஸித்தமான காருண்யத்தையும், நாம் பரம புருஷார்த்த மென்று கோரும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான சேஷ வ்ருத்தியையும் காட்டி இந்நாராயண சப்தத்துக்கு வ்யாக்யாநம் அருளிச்செய்தார். வாஸுதேவ சப்தம் 'கரந்தசி லிடந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள் தொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்' என்றபடியே அவன் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மங்களாகிய ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்து வாஸம் பண்ணும் ப்ரகாரத்தை விளக்குகிறது. விஷ்ணு சப்தம் பகவான் புருஷோத்தம னென்பதையும், எல்லா சேதநா சேதநங்களிலுமுள்ள அவனுடைய ப்ரவேசமும் வ்யாப்தியும் (இருப்பும்) எப்போதும் சாச்வதமாய் இருப்பதையும் அவனுடைய ரக்ஷணாதி வ்யாபாரங்கள் தன்னுகப்பாய்த் தன் ப்ரயோஜநங்களா யிருப்பதையும் வற்புறுத்துகிறது. இப்படி, பகவத் ஸ்வரூபம், குணம், ஸம்பந்தம், வ்யாபாரம், ப்ரயோஜநம் முதலியவைகளை மனத்தில் தெளிவாக அநுஸந்தித்து அவனைச் சரணமடைவதே பரம புருஷார்த்தத்துக்கும் பரம ஸாதந மென்று இம்மந்த்ரம் சொல்லி ஸ்ரீ விஷ்ணுவே பரதத்வம் என்பதை நிலைநிறுத்திற்று. இத்தகைய விஷ்ணுவாகிற பரதேவதையைப் ப்ரதிபாதிக்கும் மதமே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதம். இவரே த்ரிமூர்த்திகளில் நடுமூர்த்தியாய் ஜகத் ரக்ஷகனாய் அவதரித்திருக்கும் விஷ்ணு. இவ்வளவின்றிச் சிவனைப் பரதேவதையாகச் சொல்வது சைவ மென்றாற்போல் விஷ்ணுவைப் பரதேவதை யென்பது வைஷ்ணவ மென்பது நமது கொள்கையல்ல. சிவனையும் பிரமனையும் ஜீவர்க ளென்றும் அம்மூர்த்திகளில் அநுப்ரவேசித்துப் பகவான் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறான் என்னும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமயத்தின் நிர்வாஹம் கீழ்ச்சொன்ன வைஷ்ணவ மத லக்ஷணத்துக்குக் குறைவுண்டாக்காது.

இவ்வித ஆலோசனைகளைக் கொண்டுதான் மேல் நாட்டு விமர்சகர்கள் ஔபநிஷத மதத்தில் புருஷ ரூபமான ப்ரும்மத்தை (Personal God or Deity) சொல்லும் மதம் வைஷ்ணவ மென்றார்கள். ருத்ரனும் சில விடங்களில் பரதேவதையாகச் சொல்லப்படுகிறான் என்றதும் இதற்கு விரோதமில்லை.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

*வர்ணாச்ரம தர்மம்.

(ஸ்ரீ. உ.வே. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.)

1. "அலௌகிக ச்ரேயஸ்ஸாதநம் தர்ம:" என்று அபியுக்தர்கள் கூறுகின்றனர்:—இதன் பொருள்—[உலகத்தில் கண் முதலிய இந்த்ரியங்களால் நேரில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களைப் போலன்றிக்கே சாஸ்த்ரங்கொண்டே அறியவேண்டி இருக்கிறதும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸம்பவிக்கக்கூடிய எல்லா நன்மைகளுக்கும் எது தக்க ஸாதநமாகவும் இருக்கிறதோ அது தர்மம் என்பது.]

2. 'விதிவிஹித கர்மாநுஷ்டாநஜந்ய: அபூர்வவிசேஷ: ஸ்ம்ருதிசேஷோ தர்ம:' என்று ஆபஸ்தம்ப தர்ம ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

3 'சோதநாலக்ஷணோऽர்த்தோ தர்ம:' என்பது ஜைமினியின் பூர்வ மீமாம்ஸா ஸூத்ரம்.

4. 'தாரதி' உலகத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் தரித்துக்கொண்டு இருக்கிறது என்கிற அர்த்தத்துடன் கூடியது தர்ம சப்தம்.

5. 'தர்ம: ச்ருதோ வா த்ருஷ்டோ வா ஸ்ம்ருதோ கதிதோऽபி வா। அநுமோதிதோ வா ராஜேந்த்ர புநாதி புருஷம் ஸதா॥' [ஹே சிறப்புற்ற வேந்தனே! தர்மம் கேட்கப்பட்டிருந்தாலும் பிறரால் அநுஷ்டிக்கப்படும்பொழுது பார்க்கப்பட்டாலும் நினைக்கப்பட்டாலும் சொல்லப்பட்டாலும் அநுமோதிக்கப்பட்டாலும், புருஷனை எப்பொழுதும் பரிசுத்தியுள்ளவனாகச் செய்கிறது.]

6. 'தர்ம ஏவ ஹதோ ஹந்தி தர்மோ ரக்ஷதி ரக்ஷித:। தஸ்மாத் தர்மம் ந த்யஜாமி மா நோ தர்மோ ஹதோऽவதீத்॥' [கெடுக்கப்பட்டால் அந்தத் தர்மமே கெடுத்தவனை வதம் செய்கிறது. காப்பாற்றப்பட்டால் காப்பாற்றினவனைத் தர்மம் பாதுகாக்கிறது. ஆகலால் தர்மத்தை நான் கைவிடேன். கெடுக்கப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு தர்மமானது நம்மை வதஞ்செய்யவேண்டாம்.]

* இது (1927ஆ மேமீ) வைகாசி மாஸத்தில் ஸ்ரீ புள்ளம் பூதங்குடியில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் தட்டை. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி செய்த உபந்யாஸத்தின் ஸங்க்ரஹம்.

7. 'புராணந்யாய மீமாம்ஸா தர்மசாஸ்த்ராங்க மிச்ரிதா:। வேதா: ஸ்தாநாநி வித்யாநாம் தர்மஸ்ய ச சதுர்தச॥' [விஷ்ணுபுராணம் முதலிய ஆறு ஸாத்விக புராணங்களும் ந்யாய சாஸ்த்ரமும் மீமாம்ஸையும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களும் ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய நான்கு வேதங்களும் வித்தைகளுக்கும் அதாவது புருஷார்த்த ஸாதந ஜ்ஞாநங்களுக்கும் தர்மத்துக்கும் ஸ்தாநங்கள் (காரணங்கள்) என்றபடி.] இந்தத் தர்மத்துக்குக் காரக ஹேதுக்களும் ஜ்ஞாபக ஹேதுக்களும் நிர்ணய ஹேதுக்களும் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. காரக ஹேதுக்களாவன:—

8. 'தேசே காலே உபாயேந த்ரவ்யம் ச்ரத்தாஸமந்விதம்। பாத்ரே ப்ரதீயதே யத்தத் ஸகலம் தர்மலக்ஷணம்॥' என்பவை. [நைமிசம் குருக்ஷேத்ரம் முதலிய தேசங்களிலும், க்ரஹணம் ஸங்க்ரமணம் அர்த்தோதயம் மஹோதயம் முதலிய புண்ய காலங்களிலும், சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இதி கர்த்தவ்யதையுடன் தக்க பாத்ரத்தில் ச்ரத்தையுடன் சேர்ந்து பொருள் ஈட்டப்படுகிறதென்பது யாதொன்றுண்டோ அவை அனைத்தும் தர்ம லக்ஷணம்; அவை தர்மத்துக்கு உத்பாதகங்கள்.] ஜ்ஞாபக ஹேதுக்களாவன:—

9. "ச்ருதி: ஸ்ம்ருதி: ஸதாசார: ஸ்வஸ்ய ச ப்ரியமாத்மந:। ஸம்யக் ஸங்கல்பஜ: காமோ தர்மமூலமிதம் ஸ்ம்ருதம்॥" என்பவை. [ச்ருதி, மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகள், தார்மிகர்களுடைய ஆசாரம், தன் உள்ளத்தின் ப்ரீதியுடன் கூடிய ப்ரவ்ருத்தி, நல்ல ஸங்கல்பத்தால் உண்டான காமம் இவை அனைத்தும் தர்மத்துக்கு மூலமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, தர்மத்தினுடைய ஸ்வரூப ஸத்தையிலும் அதன் அநுஷ்டாநத்திலும் இவைகள் ஜ்ஞாபக ஹேதுக்கள்.] நிர்ணய ஹேதுக்களாவன:—

10. "சத்வாரோ வேததர்மஜ்ஞா: பர்ஷத் த்ரைவித்யமேவ வா। ஸா ப்ரூதே யம் ஸ தர்ம: ஸ்யாதேகோ வாத்யாத்மவித்தம:॥" என்பவை. [வேதங்களையும் வேத விஹித தர்மங்களையும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களான நால்வர் சேர்ந்திருந்தாலும், அல்லது த்ரயீ நிஷ்ணாதர்களான மூவர் சேர்ந்திருந்தாலும் அது பரிஷத் எனக் கூறப்படுகிறது. அப்பரிஷத் எதைச் சொல்லுகிறதோ அது தர்மம். அல்லது வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் மிக்க சிறப்புற்ற ஒருவன் சொன்னாலும் அது தர்மமாகும்.] இந்த தர்மமானது ஆசாரத்தை அடியாகக் கொண்டது. இதற்கு நியந்தா பரமாத்மாவென்பது ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராண இதிஹாஸங்களில் ப்ரஸித்தம்.

இந்த தர்மமானது யுகந்தோறும் வேறுபட்டிருக்கிறது. தர்மமாகிற வ்ருக்ஷத்துக்குத் தபஸ், சௌசம், தயை, ஸத்யம் என நான்கு

பாதங்கள். இந்த நான்கு பாதங்களும் க்ருதயுகத்தில் நிலைபெற்றிருந்தன. பின்பு அதற்கு ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு காலாக ஒடிந்து கொண்டே வந்து கலியுகத்தில் ஒற்றைக் காலுடன் நடக்க முடியாமல் நொண்டியாய், அந்த வ்ருஷபமானது கீழே (தரையில்) வீழ்ந்து கிடப்பதாகத் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் பகர்கின்றன. இந்த தர்மமானது ச்ரௌத மென்றும் ஸ்மார்த்த மென்றும் இருவகைப் பட்டுள்ளது. வேதோக்தங்களான யஜ்ஞம் முதலியவை ச்ரௌத தர்மங்கள்; ஸ்ம்ருதியில் விதிக்கப்பட்டிருப்பவை ஸ்மார்த்த தர்மங்கள். அவைகள் வர்ண தர்மம், ஆச்ரம தர்மம், வர்ணாச்ரம தர்மம், ஜாதி தர்மம், நிமித்த தர்மம், குணதர்ம மென்று ஆறுவிதமாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வர்ணங்கள், ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரியன் வைச்யன் சூத்ரன் என நான்கு விதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்காலத்திய சில போலிப் பண்டிதர்கள் "வர்ணங்களே கிடையா; அந்தணர்கள் வணிகர்கள் வேளாளர்கள் என்று மூன்றே வகுப்புக்கள்தான் உண்டு; இந்தப் பிரிவினையும் தொழிலை ஒட்டி வந்தது; எந்த வர்ணத்தானாக இருந்தாலும் சரி, எவன் ஜ்ஞாநம் தவம் யோகம் த்யாநம் இவைகளில் நிலைபெற்றிருப்பனோ அவன் தான் அந்தணன்; எவன் வ்யாபாரம் செய்கிறானோ அவனே வணிகன்; எவன் தொழில் செய்கிறானோ அவனே வேளாளன்; இதைத் தவிர தனித்து வர்ணங்களென்பது முற்றிலும் கிடையா"தென்று ப்ரத்யக்ஷத்தை அபலாபம் செய்கிறார்கள். அது அவர்களுடைய அறிவீனத்தன்மையையே காட்டுகிறது. ஏனெனில் இந்த வர்ணங்களின் பாகுபாடானது வேதத்தில் புருஷ ஸூக்தத்திலேயே தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பகவத் கீதையிலும் கீதாசார்யன் 'குணங்களுடையவும் கர்மாக்களுடையவும் பாகுபாட்டோடு நான்கு வர்ணங்களும் என்னால் உண்டுபண்ணப்பட்டன'வென்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இவற்றுள் ப்ராஹ்மண வர்ணம் சிறந்தது. அது, ப்ரஹ்மத்தின் உத்தமாங்கத்தினின்று தோன்றினதினாலும், உத்பத்தி க்ரமத்தில் முதன்மை வாய்ந்திருப்பதாலும், வேதத்தை அத்யயநம் மநநம் தாரணம் செய்து காப்பாற்றுவதாலும், எல்லா வர்ணங்களைக்காட்டிலும் மேன்மை வாய்ந்துள்ளது. சராசரங்களுக்குள் உயிருள்ளவைகள் சிறந்த வஸ்துக்கள். உயிருள்ள வஸ்துக்களைவிட புத்தியைக்கொண்டு ஜீவிக்கும் ப்ராணிகள் மேன்மையுள்ளவை. புத்தியுள்ள ப்ராணிகளுக்குள் நரர்கள் சிறந்தவர்கள். அவர்களைக் காட்டிலும் ப்ராஹ்மணர்கள் மேன்மையுள்ளவர்கள். ப்ராஹ்மணர்க்குள் கற்றறிந்தவர் சிறந்தவர். கற்றறிந்தவர்களினும் ஸம்ஸ்காரம் வாய்ந்த புத்தியுள்ளவர்கள் மஹநீயர்கள். அவர்களைவிட அநுஷ்டாநம் செய்பவர்கள் பூஜ்யர்கள். அநுஷ்டாதாக்களைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மவாதிகள் மேன்மையுள்ளவர்கள். இவ்வாறு மனிதர்களுக்குள் ப்ராஹ்

மணர்களே மேன்மையுள்ளவர்களென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராஹ்மணனுடைய சரீரமானது உபபோகத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்டதன்று; அது இம் மண்ணுலகில் தபஸ் வ்ரதாநுஷ்டாநங்களால் அளவிறந்த க்லேசத்தின் பொருட்டும் மறுமையில் அளவிறந்த ஸுகாநுபவத்தின் பொருட்டும் ப்ரஹ்மதேவனால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்குதல், அந்த:கரணத்தை அடக்குதல், போக நியமந ரூபமாகவும் சாஸ்த்ர ஸித்தமாகவும் இருக்கிற காயக்லேசம், சாஸ்த்ரீய கர்மாக்களில் யோக்யதை, பொறுமை, மநோநுரூபமான பாஹ்யசேஷ்டை, பராவர தத்வ யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம், பரதத்வத்தை அடைந்துள்ள அஸாதாரண விசேஷ விஷய ஜ்ஞாநம், வைதிகார்த்தம் முழுவதும் ஸத்யமென்கிற நிச்சயம், இவை அனைத்தும் ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸ்வபாவ ஸித்தமான கர்மாக்களாகும். யாகம் செய்தல், யாகம் செய்வித்தல், வேதாத்யயநம் செய்தல், வேதத்தைப் பிறருக்கு ஓதுவித்தல், கொடுத்தல், ப்ரதிக்ரஹம் செய்தல் இந்த ஆறு கர்மங்களும் ப்ராஹ்மணனுக்கு அஸாதாரணங்கள். இவற்றுள் யஜநம் அத்யயநம் தாநம் இம்மூன்றும் ஆத்மார்த்தமாகவும், யாஜநம் அத்யாபநம் ப்ரதிக்ரஹம் இம்மூன்றும் வ்ருத்யர்த்தமாகவும் ப்ராஹ்மணனுக்கு ஏற்பட்டுள்ளன. ப்ரஹ்மதேவன் தவம் புரிந்து வேதங்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும், பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் த்ருப்தியை உண்டுபண்ணுவதற்காகவும், தர்ம ஸம்ரக்ஷணத்திற்காகவும் ப்ராஹ்மணர்களைப் படைத்தார். வேதாத்யயந ஸம்பந்நர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரபுக்கள். அவர்களைவிட அநுஷ்டாந பரர்கள் சிறந்தவர்கள். அவர்களைவிட அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள் சிறந்தவர்கள். "ஸந்த்யா ஸ்நாநம் ஜபோ ஹோமோ தேவதாநாம் ச பூஜநம்। ஆதித்யம் வைச்வதேவம் ச ஷட்கர்மாணி திநே திநே॥" [ஸந்த்யா வந்தநாத்யநுஷ்டாநாங்கமான ஸ்நாநம், காயத்ரீ முதலிய மந்த்ரங்களின் ஜபம், ஔபாஸநம் அல்லது அக்நிஹோத்ரம், தேவதாராதநம், வைச்வதேவம், அதிதிஸத்காரம் இந்த ஆறு கர்மங்களும் ப்ராஹ்மணர்கள் நாள்தோறும் செய்யக்கூடிய நித்யகர்மங்கள்.] ப்ராஹ்மணர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஸந்துஷ்டியே குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்கள் ஸ்வதர்மங்களைத் தவறுதலின்றி அநுஷ்டித்து வரவேண்டும். ஸர்வ ப்ராணிகளிடங்களிலும் தயை இவர்களுக்கு ஸஹஜமாக இருக்கவேண்டியது. அஹங்காரத்தை இழப்பதுடன் இவர்கள் சாந்தியையே உள்ளும் புறமும் அலங்காரமாக அணிந்திருக்கவேண்டும். க்ஷத்ரியர்களுக்கும் வைசியர்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குப்போல முற்கூறப்பட்ட யாகம அத்யயநம் தாநம் இம்மூன்றும் உண்டு. யாஜநம் அத்யாபநம் ப்ரதிக்ரஹம் இம்மூன்றிலும் இந்த இரண்டு வர்ணத்தார்களுக்கும் அதிகாரம் கிடையாது. தவிரவும் க்ஷத்ரியனுக்கு யுத்தத்தில்

பயமற்று நுழையும்வல்லமை, சத்ருக்களால் அவமதிக்கக்கூடாத திறமை, தொடங்கின கார்யத்தை முடிவுபெறச்செய்கிற ஸாமர்த்யம், எல்லாக் கார்யங்களையும் நிறைவேற்றுகிற சக்தி, யுத்தத்தில் புறங்காட்டி ஓடாமை, கொடை, எல்லோரையும் நியமநம் பண்ணுகிற ஸாமர்த்யம் இவை அனைத்தும் ஸ்வபாவஸித்தமான கர்மாக்கள். ஸஸ்யோத்பாதநார்த்தமான கர்ஷணம், பசுபாலநம், தந ஸம்பாதந ஹேது பூதமாயும் க்ரய விக்ரய ரூபமாயும் உள்ள செய்கை, இவைகள் வைச்யனுக்கு ஸ்வபாவ ஸித்தமான கர்மங்கள். சூத்ரனுக்கு மூன்று வர்ணத்தார்களின் பரிசர்யையானது ஸ்வபாவ ஸித்தமான கர்மாவாகும்.

ஆச்ரமம் என்பது ப்ரஹ்மசர்யம் கார்ஹஸ்த்யம் வாநப்ரஸ்தம் ஸந்யாஸம் என நால்வகைப் பட்டுள்ளது. ஒருவனுக்குப் பால்யம் கௌமாரம் யௌவநம் வார்த்தகம் என்கிற வயோவஸ்தைகள் க்ரமமாக மாறிமாறி வருவன போல் இந்த ஆச்ரமங்களும் முறையே வருகிற அவஸ்தா விசேஷங்கள். இந்த நான்கு ஆச்ரமங்களும் ப்ராஹ்மணனுக்கே உரியன. க்ஷத்ரியர்களுக்கும் இவை உண்டென்பது சிலர் கொள்கை. சாஸ்த்ர ஸாரார்த்த வேதிகள், ஸந்யாஸமின்றி மற்ற முந்திய மூன்று ஆச்ரமங்கள்தான் க்ஷத்ரியனுக்கு உண்டென்று பகர்கின்றனர். த்விஜர்களென்கிற முதல் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும், த்விஜத்வ ஸித்திக்கு ஹேதுவான ஸர்வோத்தமமான ஆச்ரமம் ப்ரஹ்மசர்யம். ப்ராஹ்மணர்களுக்கு உரித்தாயும் வைதமாயுள்ள நாற்பத்தெட்டு ஸம்ஸ்காரங்களுக்குள் முக்ய ஸம்ஸ்காரமாக விளங்குகிற உபநயநத்தால் ஸித்தித்த த்விஜத்வத்தை முன்னிட்டு அநுஷ்டிக்கப்படுகிற வேதாத்யயந வ்ரதாநுஷ்டாநமே ப்ரஹ்மசர்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஹ்மம் என்றால் வேதம்; அதை அத்யயநம் செய்வதற்காக அநுஷ்டிக்கப்படும் வ்ரதமும் ப்ரஹ்மம்; அதின் சர்யை அநுஷ்டாநம்; இவை இந்த ஆச்ரமத்தில் இருப்பதால் இதற்கு ப்ரஹ்மசர்யம் என்று பெயர். இந்த உபநயநமானது வேதாத்யயநத்துக்கு அங்கம். உப ஸமீபத்தில், நயநம் வேதவித்யாக்ரஹணார்த்தம் சிஷ்யனைச் சேர்ப்பித்தல். இது இந்தக் கர்மாவில் இருப்பதால் இதற்கு இந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது. ஆபஸ்தம்ப தர்மத்தில் "உபநயநம் வித்யார்த்தஸ்ய ச்ருதித: ஸம்ஸ்கார:" என்று இதற்கு மஹர்ஷி லக்ஷணம் கூறி இருக்கிறார். இந்த உபநயநமானது ப்ராஹ்மணனுக்குக் கர்ப்பாஷ்டம வர்ஷத்திலாவது ஜந்மாஷ்டம வர்ஷத்திலாவது செய்யவேண்டுமென்றும், க்ஷத்ரியனுக்குப் பதினோராவது வயதிலும், வைச்யனுக்குப் பன்னிரண்டாவது வர்ஷத்திலும் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது. இந்த உபநயந ஸம்ஸ்காரம் மாணவகனைச் சார்ந்தது. காம்ய உபநயநங்களுக்கு ஏழாவது வர்ஷமும், ஒன்பது பத்துப் பதினொன்று பன்னிரண்டாவது வர்ஷங்களும் உரித்தான காலங்களாக குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த உபநயநமான பிறகு, மாணவகன் வித்யா க்ரஹணத்திற்காகக் குருகுல

வாஸம் செய்துகொண்டும், நியமாத்யயநத்தைச் செய்துகொண்டும் பிக்ஷை எடுத்துப் புஜிக்கவேண்டும். இதில் வேத மாதாவான காயத்ரீ உபதேசத்தினால் முன் ஜந்மாவை விட மிக்க ஏற்றமுள்ளதான வித்யா ஜந்ம மேற்படுவதால் இந்த ஸம்ஸ்காரம் மேன்மை வாய்ந்துள்ளது. ஆசார்யனாகிற பிதாவானவன் வித்யை என்கிற மாதாவுடன் சேர்ந்து இந்த உயர்ந்த ப்ரஹ்ம ஜந்மத்தை உண்டுபண்ணுகிறான். வேத வேதாங்கங்களை நியமத்துடன் அத்யயநம் செய்வதற்காக மாணவகன் குருகுலத்தில் 48 அல்லது 36 அல்லது 24 அல்லது 12 ஸம்வத்ஸரம் வஸிக்கவேண்டும். கார்ஹஸ்த்யத்தில் விருப்பமுள்ள மாணவகன் அத்யயநம் முடிந்த பிறகு ஸ்நாதக வ்ரதத்தை அநுஷ்டித்து, குரு தக்ஷிணையை ஸமர்ப்பித்து விட்டு, ஆசார்ய நியமநம் பெற்றுக் கொண்டு தன் வீடுவந்து சேரவேண்டும். இவனுக்குத் தான் உபகுர்வாணன் என்று பெயர். இல்லற வாழ்க்கையில் ஆசையைத் துறந்து, உயிருள்ள வரையில் ஆசார்யாதீநமாகவே இருந்து, அவருக்குச் சுச்ரூஷை முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு வாழ்நாளைக் கழிப்பவன் நைஷ்டிகன். குருகுலத்திலிருந்து நியமத்துடன் மூன்று வேதங்களையோ இரண்டு வேதங்களையோ ஒரு வேதத்தையோ முறைப்படி ஓதி, ப்ரஹ்மசர்யத்தில் நிலைதவறாமலிருந்துவிட்டு ப்ரஜா வ்ருத்தி செய்து, தன் ஸந்ததியைத் தழைக்கச்செய்ய எண்ணங் கொண்டவன் லக்ஷணவதியான ஸ்த்ரீயை விவாஹம் செய்துகொண்டு க்ருஹஸ்த தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கக் கடவன். இரண்டாவது ஆச்ரமம் கார்ஹஸ்த்யம். இது எல்லா ஆச்ரமங்களையும்விட உயர்ந்தது. ஏனெனில் ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கும் ஸந்யாஸிகளுக்கும் பிக்ஷை அளிக்கும்படியான பாக்யத்தை உடையதாக இருத்தலாலும், அதிதி ஸத்காரம் செய்து பகவத் பாகவதமுகோல்லாஸத்தை அநவரதம் செய்யக்கூடிய தன்மை வாய்ந்திருத்தலாலும் இது மேன்மை பெற்றுள்ளது. மற்ற மூன்று ஆச்ரமஸ்தர்களுக்கும் இதுவே ஆதாரமாக இருந்துவருகிறது. 'ஸர்வோபகாரக்ஷமமாச்ரமம்' என்று கவி சிகாமணியும் சொன்னான். தாரபரிக்ரஹம் செய்துகொண்டு ஐஹலௌகிக பாரலௌகிக தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலும், ஸத் ஸந்ததியை வ்ருத்தி யடையச் செய்வதிலும் இந்த ஆச்ரமத்துக்கு முக்யமான நோக்கு. இந்த ஆச்ரமத்தில் புருஷனுக்குப் பத்நீ ஸம்பந்தத்தால் அக்நி ஸித்தியும், தர்ம ஸித்தியும், ஆநுஷங்கிகமான ஐஹிக ஸுக ஸித்தியும், நிச்ரேயஸ ஸித்தியும் உண்டாகின்றன. 'பத்யுர்நோ யஜ்ஞஸம்யோகே' என்பது பாணிநி ஸூத்ரம். யஜ்ஞம் முதலிய தர்ம கார்யங்களை அநுஷ்டிப்பதால் புருஷனுக்கு உண்டாகும் ஸுக்ருதத்தில் சரிபாதி அம்சத்தை அடைய பாத்யமுள்ளவளாக இருப்பதால் பார்யைக்குப் பத்நீ என்று பெயர். தர்ம கார்யத்தில் ஸஹசாரிணியாக இருப்பவள் பத்நீ. லீலா ஸஹசாரிணியாக இருப்பவள் வயஸ்யை. தேவதைகள் பித்ருக்கள் அதிதிகள் இவர்களுக்கு த்ருப்திகரமாயும் வைதமாயுமுள்ள கர்மாநுஷ்டாந ஸமயத்தில் அவள் சிஷ்யை. போக காலத்தில் காந்தை. மற்ற ஸமயங்களில் பார்யை

யாக இருந்து பர்த்தாவைப் போஷித்து வருவள். தர்மத்துக்கு அவிருத்தமான அர்த்த காமங்களையும் தர்மத்தையும் பத்நியுடன் சேர்ந்து அநுஷ்டித்து க்ருஹஸ்தன் ஸித்தி யடைகிறான். த்ரேதாக்நியையோ ஔபாஸநாக்நியையோ யாவஜ்ஜீவம் நன்கு ஸம்ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஹவ்ய கவ்யாதிகளால் தேவாதிகளை ஆராதித்து மனிதன் க்ருதார்த்தனாவதற்கு இந்த ஆச்ரமமே தகுதியானது. ப்ராஹ்மணன் பிறக்கும்பொழுதே மூன்று கடன்களைச் சுமந்துகொண்டே பிறக்கிறான். ப்ரஹ்மசர்யத்தால் ரிஷிகளுக்கும், யஜ்ஞத்தினால் தேவதைகளுக்கும் ஸந்ததியினால் பித்ருக்களுக்கும் இவன் கடனைத் தீர்க்கக் கட்டுப்பட்டவன். இக்கடன் மூன்றையும் க்ருஹஸ்தன் ஒருவன் தான் தீர்ப்பதற்கு ஸ்வரூப யோக்யதை யுள்ளவன். மற்ற ஆச்ரமிகள் பித்ருக்களுடைய கடனைத் தீர்க்கச் சக்தியுள்ளவ ராகார். பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்கள் பஞ்சஸூநா ப்ராயச்சித்தார்த்தமாகத் தவறாமல் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும். அபிகமநம், உபாதாநம், இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், யோகம் என்கிற காலபஞ்சகங்களில் செய்யத்தக்க கர்மாக்களை ச்ரத்தையுடன் தவறாமல் அநுஷ்டித்து க்ருஹமேதிகள் ச்ரேயஸ்ஸை அடையத்தக்கவர்கள். "வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் । விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யத்தத்தோஷகாரக:" [தன் வர்ணத்துக்கும் ஆச்ரமத்துக்கும் உரித்தான ஆசாரமுடைய புருஷனால் பரம புருஷனான விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறார். அவனை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்கு இதைவிட வேறு வழி கிடையாது.] என்று அபியுக்தர்கள் கூறி இருக்கின்றனர்.

"அப்ரயத்நாகதா: ஸேவ்யா: க்ருஹஸ்தைர் விஷயா: ஸதா ।
ப்ரயத்நேநாபி கர்த்தவ்ய: ஸ்வதர்ம இதி மே மதி: ॥"

[க்ருஹஸ்தர்களால் தன் ப்ரயத்நமின்றி நேர்ந்திருக்கிற விஷயங்கள் எப்பொழுதும் அநுபவிக்கத் தக்கவைகள். ஸ்வதர்மமோவென்றால் ப்ரயத்நத்தினாலேயே செய்யத்தகுந்த தென்பது என் எண்ணம்.] ப்ராஹ்மணனுக்கு சாஸ்த்ரீயங்களான நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களைத் தவிர்த்து எட்டு ஆத்மகுணங்கள் அவசியம் இருத்தல்வேண்டும். அவைகளாவன—தயை, க்ஷமை, அநஸூயை, சௌசம், அநாயாஸம், மங்களம், அகார்ப்பண்யம், அஸ்ப்ருஹை. முற்கூறப்பட்டுள்ள சாஸ்த்ரீய ஸம்ஸ்காரங்களில் சிலகுறைந்தாலும் தோஷமில்லை. ஆத்மகுணங்கள் மாத்ரம் பரிபூர்ணமாக இருக்கவேண்டும். கர்மாக்கள் பகவானுடைய ஆராதந ரூபங்கள். நித்யநைமித்திக காம்யகர்மாக்களை அநுஷ்டிக்கும்ஸமயத்தில் கர்த்ருத்வத்தையும் ஸங்கத்தையும் பலத்தையும் த்யாகம் செய்து, 'செய்யவேண்டிய கடமை' என்கிற எண்ணத்துடனே அவற்றைச் செய்யவேண்டும். கர்ப்பாதாநம்

முதல் ஸமாவர்த்தநம் ஈறாக உள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் ப்ராஹ்மங்கள். பாக யஜ்ஞத்தில் முதன்மை வாய்ந்திருக்கிற அஷ்டகை தொடங்கி ஸோம ஸம்ஸ்தையில் ஈறாக இருக்கிற அப்தோர்யாமம் ஈறாக உள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் தைவங்கள். ப்ராஹ்ம ஸம்ஸ்காரத்தால் ஒருவன் ரிஷிகளுடைய ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான்; தைவ ஸம்ஸ்காரத்தால் தேவர்களுடைய ஸாயுஜ்யத்தையும் ஸாலோக்யத்தையும் அடைகிறான்.

வாநப்ரஸ்தாச்ரமம் மூன்றாவது. இல்லறத்தைத் துறந்து கானகம் சென்று அபக்வங்களான கந்த மூல பலங்களை ஆஹாரமாகக் கொண்டு இந்த்ரியங்களை அடக்கித் தபஸ்ஸினாலும் அஷ்டாங்க யோகத்தினாலும் பகவானை நேரில் பார்ப்பதுபோல் விசதமாக த்யாநித்துக் கடைசியில் யோகாக்நியினால் தேகத்தை எரித்துப் பகவத் ஸாயுஜ்யம் பெறுகிற பாக்யவான்களால் ஆச்ரயிக்கத்தக்கது இது.

நான்காவது ஸந்யாஸாச்ரமம். இது தாரைஷணை வித்தைஷணை லோகைஷணை இவை மூன்றையும் துறந்த துறவிகளால் ஆச்ரயிக்கத்தக்கது. இது மோக்ஷாச்ரமம். குடீசகர்கள், பஹூதகர்கள், ஹம்ஸர்கள், பரமஹம்ஸர்க ளென்று இவ்வாச்ரமிகள் நான்கு வகைப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ்வாச்ரமிகளுக்கு ஏதாவது ஸ்வதர்மத்தில் ஸ்காலித்ய முண்டானால் ப்ராயச்சித்தமே கிடையாது. அவர்களுக்குப் பரலோகத்தில் இந்த்ர தண்டனையே ஒழிய யம தண்டனை கிடையாது. இவர்கள் லோஹத்தைத் தீண்டலாகாது; நகரங்களில் ப்ரவேசிக்கக் கூடாது; க்ராமைக ராத்ரம் வாஸம் செய்யவேண்டும். க்ராமங்களுக்கு வெளியிலுள்ள தோட்டங்களிலும் புண்யாயதநங்களிலும் ஆச்ரமங்களிலும் இவர்கள் வஸிக்கவேண்டியவர்கள். புகை நெருப்பு உலக்கை சப்தம் இவை அனைத்தும் ஓய்ந்த பிறகு க்ராமத்தில் பிக்ஷார்த்தமாக ஸந்யாஸி ப்ரவேசிக்கவேண்டும். ம்ருஷ்டாந்நத்தையும், அப்யஞ்ஜநத்தையும், புஷ்பம் முதலியவற்றையும் ஸுககரமான சயநாஸநங்களையும் ஸந்யாஸிகள் விலக்கவேண்டும். விரித்து உரைத்தால் வ்யாஸம் வளரும் என்கிற எண்ணத்தால் இத்துடன் உபஸம்ஹரிக்கிறேன்.

ஸ்ரீ:

கம்பர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயத்திற்குச் செய்தருளிய பேருதவிகள்.

(திரு. அ. இராமகிருஷ்ண சடகோபதாஸர்.)

(தொடர்ச்சி—276-ம் பக்கம்)

விஷ்ணு அம்ச ஸ்ரீராமபிரானை உயர்த்தி அவரை ஒரு முழு முதற் பொருளாமென்று கம்பர் விளங்கக் கூறுமாறுபோல் வான்மீகர் கூறக் கண்டோம் இல்லை. என்றாலும், வான்மீக மஹரிஷி கடவுளோடு ஒன்றுபட்ட தன்மையாம் கடுந் தவத்தினர் ஆதலின், ஸ்ரீராமனது பெருமையையும் அவதார விசேஷத்தையும், சூசகமாக இரண்டோர் இடங்களில் உய்த் துணர வைத்திருக்கின்றார். வால்மீகர், கோசலாதேவியை நோக்கிச் சுமித்திரை பேசும் கூற்றாக வைத்து, “ஸ்ரீராமன் சூர்யனுக்குட் சூர்யனும், அக்கினிக்குள் அக்கினியாயும், கடவுளுக்குக் கடவுளாயும், இலட்சுமிக்கு இலட்சுமியாயும், கீர்த்திக்குக் கீர்த்தியாயும் பொறுமைக்குப் பொறுமையாயும், தெய்வங்களுக்குள் தெய்வமாயும், பூதங்களுக்குள் உள்ளும் புறம்புஞ் நிறைந்துள்ள பூதமாயும் விளங்குகின்றனன்” 1 என்றும், பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் கூற்றால், வைத்து “பிரம்மாவும் நீர்தான்; மூன்று லோகங்களுக்கும் ஆதிகர்த்தாவும் நீர்தான்; சுயம்பிரபு நீர்தான்; ருத்திரர்களுக்குள் எட்டாவது ருத்திரனான மகா தேவனும் நீர்தான்;..........சத்துரு சம்ஹாரராகிய ஸ்ரீராமா! நீர்தான் ஜகத் உற்பத்தியிலும் பிரளயகாலத்திலும் காணப்படுகின்றீர்;.................. லட்சுமீபதியாயும் சக்ரதரனும் பிரபுவாயுமுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணன் நீர்தான்;..............அக்ஷரமும் பிரமமும் சத்தியமும் நீர்தான்; ராகவா! நீர் பிறப்பு வளர்ச்சி இறப்பு இம்மூன்றும் இல்லாதவர்; நீரே லோகங்களுக்கெல்லாம் முக்கியமான தர்மஸ்வரூபி;....................நீரே விஷ்ணு;...உம்முடைய பிறப்பையும் இறப்பையும் அறிந்தோர் இல்லை; நீரே சர்வ பூதங்களுடைய இருதயத்திலும், பிராம்மணர்களிடத்திலும், பசுக்களிடத்திலும், திக்குகளிலும், ஆகாசத்திலும், பருவதங்களிலும் வனங்களிலும் காணப்படுகின்றீர்;.................................... லட்சுமியே சீதை; நீரே விஷ்ணு.”2 என்றும் அருளியிருக்கின்றார். கம்பரோ என்னில், இவ்வாக்கியங்களையே பெருக்கிச் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றவாறு, ஆங்காங்கு ஸ்ரீராமனை விசேடித்துக்கூறுகின்றார்.

1. வான்மீக ராமாயணம், அயோத்யா காண்டம்: 44-வது ஸர்க்கம்.
2. வான்மீக ராமாயணம், யுத்த காண்டம்: 120-வது ஸர்க்கம்.

நந்தேசத்தில், மதம் அல்லது சமயம் என்பது தெய்வக்கொள்கை என்ற பொருளிலேயே அமைகின்றது. கம்பர் எந்த மதக்கொள்கையிற் சார்ந்தோர் என்றாராய்ந்தால், ‘அவர் சைவரா? அல்லது வைஷ்ணவரா? அல்லது பொது நோக்குடையவரா?’ என்ற சந்தேகம் உண்டாகின்றதாம். ஸ்ரீ. அ. நாராயணசாமி அய்யர் என்பார், “..................பிற்காலத்தில் மதப்பற்றுடைய சிலர் சில பாடல்களை அப்படியே பாடி இடையிற் செருகி * இருக்கலாம்; இதனால், இவர் வைஷ்ணவரென்று சொல்வதற்கு இடமில்லை” என்கிறார். ஸ்ரீ. செல்வக்கேசவராய முதலியார், † “கம்பர் சைவரோ வைஷ்ணவரோ” என்றாரம்பித்துச் சில விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போய் முடிவில் இவரை வைஷ்ணவர் என்று குறிப்பிடுகின்றார். ‡ ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய முதலியார் என்பார், இவரைப் பொதுநோக்குடையவரென்கிறார். இன்னுஞ் சிலர் இவரைச் சைவரே என்கின்றனர். அவரவர்கள் தத்தமக்கு ஆதாரமாயுள்ள சில செய்யுள்களையும் குறிக்கின்றனர். ஸ்ரீகோவிந்தராஜ அய்யங்கார் அவர்கள், “...........ஒரு மூர்த்தியின்பால் காட்டும் துவேஷம் அம்மூர்த்தி முதல்வனான பரம்பொருளிடத்திலும் நெருங்குமென்றும், ஆனால் ஒவ்வொரு ஜீவரும் தங்கள் தங்களது வாசனை அறிவு ஆராய்ச்சிக் கேற்ப ஒரு மூர்த்தியை அவலம்பித்துப் பக்திசெய்தல் அவசியமென்றும், நாமரூபங்களின் மயங்காது ஒரே மனநிலையையுடைய பெரியோர்க்கு இம்மூர்த்தி வணக்கமும் அம்மூர்த்தித் துவேஷமும் சேரமாட்டாவென்றும் கொள்ளும் உயரிய பொதுக் கொள்கையை உடையாரென்றே இடைக்கின்றது” †† என்கிறார். இந்த உயரிய நோக்கத்தைக் கம்பர் கைக்கொண்டவரே தான். மா, பலா, வாழை என்னும் முப்பழங்களின் ரசத்தை ஒருமிக்க ஒரு குடுவையிற் பெய்து நன்றாய்க் கலக்கிப் பின்னர் சிறிது நாழிகை சென்று ருசிபார்த்தால், இந்த மூன்

* இடைச்செருகல் என்று எல்லாவற்றிற்குமே சொல்லிவிடக் கூடாது. சந்தர்ப்பங்கள் தோறும் காணப்படும் அருமையான பாடல்களும், ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கொடுத்திருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான உயர்ந்த அடைமொழிகளும், விஷ்ணு பாரம்மியத்தையே பெரும்பாலும் குறிக்கின்றன. அப்பிரயோகங்கள் எல்லாம் சொல்லிலும் பொருளிலும் மிக அருமையாகவும் ஆழமாகவும் தோன்றுகின்றன; மேலும் அவை வேதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிக்கின்றன. இடைச்செருகல் என்பது காலவேற்றுமையால், நூற்றுக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு தான் விழலாம். ஆகவே நூற்றுக்கணக்கான பாடல்களையும் அடைமொழிகளையும் எல்லாம் இடைச்செருகல் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? இடைச்செருகல் இடைச்செருகல் என்று சொல்லிக்கொண்டே போனால், இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளே தேவையில்லை.

† கம்ப நாடர் நூல்.

‡ செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு என்னும் பாகத்தை எழுதிவரும் புலவர்.

†† கம்பநாடர் பத்திரிகை மதக்கொள்கை, பக்கம் 21.

றற்கும் இல்லாத புதிய தனிச்சுவை யொன்று பிறக்கின்றது. அச்சுவை தெளியமிழ்தாய் நுனிநாக்கிலிருந்து அடிவயிறு வரைக்கும் முனைத்து ருசிகரமாய் நிற்கின்றது. இந்த ருசியை அநுபவித்த ஒருவன், மாச் சாற்றையாதல், பலாச் சாற்றையாதல், வாழைச் சாற்றையாதல், இது தாழ்வு, அது உயர்வு, என்னாது மூன்றையும் உடன்போற்றி, மூன்றினின்றும் பிறந்த சுவையை உண்டு களிக்கின்றான். அதுபோலவே, பிரம, விஷ்ணு, சிவன் என்னும் முப்பொருள்களின் சாரமாகிய ஒரு தனிப்பொருள் அநாதியாய் நிற்க, அதனை ஞானமார்க்கத்தால் அன்பு பொருத்தி உண்டு களிக்கும் ஒருவனுக்குப் பொருள் துவேஷம் எங்கு நின்று உண்டாகும்? அத்தனிப்பொருளே, உலகரக்ஷணார்த்தம் மூவகையாய்த் தோன்றியது என்னவே, அப்பொருள் எதுதான் ஆகும் என்ற சங்கை பிறக்கலாம். அச்சங்கைக்கு உத்தரமாக அப்பொருள் நாராயணனே என்று பெறப்படுகின்றது. அந் நாராயணனே மூன்றாய் விரிதலும் தனித்தலும் செய்ய வல்லவன் என்று கூறப்படுகின்றது. படவே மூர்த்தித் துவேஷம் எங்கிருந்து வரும்? வாராதன்றே? ஆகவே, வைஷ்ணவப் பெரியோர், மூன்று கவடாய் முளைத்தெழுந்த முதல்வனாகிய ஒருவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்பாராதலின், அவ்வொருவனையே பற்றுக்கோடாக நிற்பர். நிற்கவே, அவ்வொரு மூர்த்தியின் அம்சபூதர்களாகிய ஏனைய மூர்த்திகளை வித்தியாசம் பாராட்டாமலும் துவேஷம் பாராட்டாமலும், ஒப்பற்ற அந்த ஒரு மூர்த்தியையே உபாசிப்பர். உபாசிக்கும்போது, மற்றைய மூர்த்திகளது விஷய சந்தர்ப்பம் ஏதேனும் வந்தால், அவ்விடத்தில் அவர்களைத் தாழ்வாகக் கூறமாட்டார்; தாங்கொண்ட மூர்த்தியோடு உடன் போற்றுதலுஞ் செய்வர். அதற்குத் திருவாய்மொழியே எடுத்துக் காட்டாம். இந்த நோக்குதான் உயர்ந்த பொதுக் கொள்கையை யுடைய சிறந்த குணம் என்பது எமது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

சிரேஷ்டமான இந்த உயரிய கொள்கையைக் கொண்ட நம்மாழ்வாரை, தமது அந்தரங்க ஆசான் * எனக்கொண்ட கம்பர் இந்நோக்கமாகிய அரிய குணத்திலே நின்றவராய்த் தமது கொள்கையை நாட்டுகிறார். தம்முடைய சிறந்த இந்த கொள்கையைக் கம்பர்,

‡ "உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலு நீக்கலு நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவ ரன்னவர்க் கேசர ணாங்களே."

* நம்மாழ்வாரைக் கம்பர், தமக்கு அந்தரங்க ஆசானாகக் கொண்டமை, திருவாய்மொழியின் அருப்பெரும் பொருள்களை அப்படியே எடுத்துத் தம் நூலில் ஆண்டமையாலும், காப்புச் செய்யுள்களில் முதற்கண்ணே அவரைத் துதித்தமையாலும், அவருக்கென் தனிநூலொன்று செய்தமையாலும் பெறப்படும். இவ்விஷயங்களைப் பிறிதோர் ஆராய்ச்சியிற் கூறுவாம்.

‡ கம். ராமா. சிறப்புப்பாயிர முதற் செய்யுள்.

என்றசெய்யுளில் அமைக்கின்றார். இதன்பொருள்:—[உலகங்கள் எல்லாம் (எப்போதும்) உள்ளவைகளாகவே படைத்தலும், (படைக்கப்பட்ட அவ்வுலகங்களைக்)காத்தலும், பிறகு அவற்றை (த்தமது இச்சையால்) அழித்தலுமாகிய அளவு இல்லாத விளையாட்டை உடையவர் எவரோ, அவரே, (எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லா உயிர்களுக்கும்) தலைமை முதற்பொருள் ஆவர்: அப்பேர்ப்பட்டவர்க்கே இந்த (உலகங்களும் உயிர்களும்) அடைக்கலப் பொருள்கள் ஆகும்] என்பதாம். நம் எதிரே காணும் உலகத்தை உற்று நோக்குவதினாலேயே தெளிவாக நமக்குக் கடவுள் ஞானம் உண்டாகும். இதுபற்றியே கம்பர் உலகங்களைக் கொண்டு, கடவுளுடைய சாக்ஷாத்காரத்தை உய்த்துணர வைத்திருக்கின்றார். இராமாயணம் முழுமையும் இந்தப் பொருளே ஸ்ரீ ராமனாகக்கொண்டு நடைபெறுகின்றது. காண்டந்தோறும் வரும் காப்புச் செய்யுள்களும் இதனையே வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன.

* "தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந் தானே
தமருகந்த தெப்பேர்மற் றப்பேர்—தமருகந்து
எவ்வண்ணஞ் சிந்தித் திமையா திருப்பரே
அவ்வண்ண மாழியா னாம்."

என்ற அருளிச் செயல்படிக்கு, இறைவனுக்கு நாமாக இடும் பெயரே பெயராமாகலின். அவனுக்கென ஒரு பெயருங் கிடையாது. உருவமும் அப்படியே. ஒரு பெயரும் ஓர் உருவமும் இல்லாத ஜோதிஸ்வரூபமான கடவுளை இயற்கைப்படியே முதற்கண் பேர் ஒன்று மின்றிப் பொதுவாகவே கூறினார். பின்னரே அவனுக்குப் பெயரிட்டுக் கூறுகின்றார்.

† "உயர்வற உயர்நல முடையவ னெவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளின னெவனவன்
அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி யெவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே"

என்ற செய்யுளும் இந்த ரீதியிலே அருளிச் செய்யப் பட்டமை காண்க.

இந்த முதற் பாட்டைக்கொண்டு கம்பர், சைவமும் வைஷ்ணவமும் அல்லாத பொது நோக்குடையோர் என்னல் ஆகாது என்போமாயின், ஆழ்வார்களிற் சிரேஷ்டரானவரும் பரமாசாரியரும் ஆன சடகோபாழ்வாரையும் அவ்வாறு கூற நேரும். ஆகவே ஆஸ்திகர்கள் யாவரும், இந்த முதற் பாட்டு நாராயண அம்சமாகிய ஸ்ரீராமநாமத்தை உட்கொண்டு எழுந்தது என்றே கொள்ளல்வேண்டும். மத சித்தாந்த ரீதியில் பார்க்கும்போது, கம்பர், வீரவைஷ்ணவ சித்தாந்தி அல்லர்; மற்று, அவர் சமரச பாகவத சிரேஷ்டரே

* பொய்கையாழ்வார் முதற்றிருவந்தாதி பாசுரம் 44.

† திருவாய்மொழி முதற் பத்து முதற் செய்யுள்.

யாவர். அங்ஙனமே சடகோபரும் பொய்கையாரும் அமைந்த தன்மையைத் திருவாய்மொழியையும், முதற் றிருவந்தாதியையும் கொண்டு அறிக.

கம்பர், இம்முதற் செய்யுளில், நாராயணனது அமிசமாகிய ஸ்ரீராமபிரானை முழு முதற்கடவுள் என உய்த்துணர வைத்து, இரண்டாஞ் செய்யுளில், "எண்ணப்பட்ட ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ குணங்களில், முதற் குணமாகிய சத்துவ குணத்தைக் கொண்டவரே முதன்மையாவர்" என்கிறார். வைதிக சாஸ்திரங்கள் விஷ்ணுவையே சாத்துவிகக் கடவுள் என்று கூறுகின்றன. ஸ்ரீராமன் விஷ்ணு அமிசம் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்று. இதனாலும், அந்தக் கடவுள் ஸ்ரீராமனே என்று கம்பர் சூசிப்பிக்கின்றார். மூன்றாஞ் செய்யுளில், "பற்றற்ற பெரியோர், சாத்விகத் தொழிலாகிய நல்ல குணத்தையுடைய ஹரியென்னும் பகவானுடைய திருவடிகளையே பற்றுவரன்றி ஏனைய தொன்றினையும் பற்றமாட்டார்" என்கிறார். இந்தச் செய்யுளில், தம் கருத்திற்கொண்டதையே—ஒப்பற்ற அந்த ஹரியமிச மூர்த்தியையே—கம்பர் வற்புறுத்தித் தமக்கு ஏற்புடைக் கடவுளாகவும் வழிபடு கடவுளாகவும் கொண்ட ஸ்ரீராமபிரானை 'அரி' என்ற பெயரை இட்டு அழைக்கின்றார். 'அரி' என்னுங் கடவுள் நாராயணனே; நாராயணனது அமிசமே ஸ்ரீராமன் ஆதலின், கம்பர் இவ்வாறு கூறினர் என்க.

இந்த முதல் மூன்று பாட்டுக்களிலும், கம்பர், தம்மை ஒரு பாகவதர் என்று காட்டினமை அறிக. அவர் ஸ்ரீராமனது அவதாரத்தை விசேஷித்துக் கூறும்போது,

* "ஒருபக லுலகெலா முதரத் துட்பொதிந்
தருமறைக் குணர்வரு மவனை யஞ்சனக்
கருமுகிற் கொழுந் தெழில் காட்டுஞ் சோதியைத்
திருவுறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோசலை."

என்று மிக விசேடித்துக் கூறுகின்றார். இதன்பொருள்: [அண்டங்களை எல்லாம் ஒருபகலிலே தன்னுடைய திருவயிற்றிலே அடக்கி, அருமையான வேதங்களுக்கும் உணர்தற்கு அரியவனாய் எட்டப்படாமல் இருப்பவனும், அஞ்சனக் குழம்பையொத்த கரிய மேகத்தினது கொழுந்தின் அழகையெல்லாம் காட்டுகின்ற சோதிவடிவனும் ஆகிய திருமாலை, அறிவாற் சிறந்த கோசலா தேவி மிகவும் அழகிதாகப் பெற்றெடுத்தனள்] என்பதாம். திருமாலாகிய ஸ்ரீராம பிரானுக்குக் கம்பர் கொடுத்திருக்கும் உயர்ந்த அருமையான அடைமொழிகளைப் பாருங்கள். இவ்விடத்தில் கம்பர் வேதத்துக்கும் 'அருமை' என்னும் பதத்தைப் பிரயோகிக்கின்றார்; இறைவற்கும் அதே பதத்தைப் பிரயோகிக்கின்றார். இதனால், கடவுளை யொழிந்த ஏனைத் தேவர்கட்கெல்லாம், உயிர்கட்கெல்லாம், வேதம், எட்டப்படாத அவ்வளவு அருமையை

* கம்ப. ரா. பால. காண். திருவவதாரப்படலம் செ. 104.

உடைத்து என்றும், அவ் வருமை வேதத்திற்கும் காண்பதற்கு அரிய அருமை வாய்ந்த மஹாவிஷ்ணு என்றும் பெறப்படுகின்றன. படவே அருமைக்கும் அருமையான, அதாவது தலைவர்க்கும் தலைவனான, அதாவது எல்லா அண்டங்களுக்கும், எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும், எல்லா உயிர்களுக்கும், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் நாயகனாகிய—தலைமை முதற்பொருளாகிய—ஸ்ரீராமன், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரித்தனன் என்றுணர்தல் வேண்டும். கம்பர், விதிசிவாதிசளைப் பற்றி இரண்டோர் இடங்களில் எவ்வளவு தான் உயர்த்திக் கூறினும், இவ்வருமை வாசகங்களுக்கு ஈடாகுமா கவனியுங்கள். இன்னம் ஸ்ரீ ராமனுக்குப் பெயரிடுந் தறுவாயைக் கூறும்போது,

‡ "கராமலை யத்தளர் கைக்கரி யெய்த்தே
அராவணை யிற்றுயில் வோயென வந்நாள்
விராவி யளித்தருண் மெய்ப்பொருளுக்கே
இராம னெனப் பெய ரீந்தன னன்றே."

என்று, (சக்கரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரித்த குழைந்தைக்கு) இராமன் என்று பெயரிட்டார்கள் என்கிறார். இதன் பொருள்: [முதலையைப் பிடிக்க மிகவும் தளர்ச்சியை அடைந்த யானை, சேஷ சயனத்தின்மீது யோக நித்திரை என்னும் அறிதுயிலைச் செய்கின்ற ஏ! ஆதி மூலமே! என்று கூவியழைத்தபோது, விரைந்தோடி வந்து அவ்யானையைக் காத்தருளிய மெய்ம்மைப் பொருளாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அமிசமாகப் பூலோகத்தில் அவதரித்திருக்கும் அக்குழந்தைக்கு அந் நாராயணப் பொருளையே தரவல்ல ஸ்ரீராமன் என்ற பெயரால் நாமகரணஞ் சூட்டி மகிழ்ந்தார்கள்] என்பதாம். மஹா நாதமும், கம்பீரமும், அருமையும், பெருமையும் வாய்ந்த இந்த வாசகத்தைப் பாருங்கள். இவ்விடத்தில், 'அந்தப் பொருளையே தரவல்ல' என்பதற்கு ராமன் என்னும் பதம் 'ரமிக்கச் செய்பவன்' என்று பொருள்படும்; அதாவது, பிறவுயிர் துன்பம் அடைந்த காலை, அவ்வுயிரை அத்துன்பத்தினின்றும் நீக்கிக் காப்பாற்றி அதனைக் களிக்கச் செய்தலாம்; காத்தற் கடவுளாகிய நாராயணனுக்கே இந்தச் சிறப்புக் குணம் உரியதாகலின், நாராயண அமிசமாய்த் தோன்றி உலகோருடைய துன்பங்களைந்து ரமிக்கச் செய்யுங் குழந்தைக்கு, நாராயணப் பொருளையே தரவல்ல ஸ்ரீராம நாமம் இட்டார்கள் என்றறிதற்பாற்று. இனிக் காத்தற்றொழிலை, ஏனை படைப்பு சங்காரத் தொழில்களை விடச் சிறந்ததும் அருமையானதுமாம். இவ்விரு தொழில்களும் அம்முதற்றொழிலிலேயே (காத்தல்தொழில்) அடங்கும். அடங்கவே பிரமனும் சிவனும், விஷ்ணு என்ற மூர்த்திக்குள் அடக்கமாவார்கள்.* ஆகவே, விஷ்ணுதான் முதற்கடவுள் என்ற உண்மை

‡ கம்ப. ரா. பால காண். திருவவதாரப்படலம். செ. 120.

* இவ்விஷயத்தை, எமது 'சமயம்' என்னும் வியாசத்து இரண்டாம் பாகத்தில் விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் எழுதி வருகின்றோம். ஆண்டுக் காணலாம்.

போதரும். ஈரவே, படைப்பு சங்கார கர்த்தர்களாகிய பிரமன் சிவன் என்னுந் தேவர்கள், காத்தற் கடவுளாகிய விஷ்ணுவுக்கே சகல உரிமைகளும் உள வென்றும், யானையின் இடரை நீக்கும் ஆற்றல் தமக்கு இல்லையென்றும், அதன் கூக்குரலுக்கு வாளா இருந்துவிட்டனர் என்க. இந்நுண்மை கண்டதனலன்றே, கம்பர் காத்தற்கடவுளாகிய மெய்ம்மைப் பொருளை ஸ்ரீராமன் என்கிறார். இதனையே, கம்பர் தம் நூலில் அநேக இடங்களில் விசேடித்துக் கூறுகின்றார்.

‡ "கடுத்தகாரங் கதுவநிமிர் கையெடுத்து மெய்கலங்கி
உடுத்ததிசை யனைத்திலுஞ்சென் றொலிகொள்ள வுறுதுயரால்
அடுத்தபெருந் தனிமூலத் தரும்பரமே! பரமே! யென்
றெடுத்தொருவா ரணமழைப்ப நீயோவன் றேனென்றாய்."

என்ற அருமைச் செய்யுளைக் கவனித்துப் பாருங்கள். இதனால், கம்பர் எப்பேர்ப்பட்ட சுத்த வைஷ்ணவர் என்பதை உணருங்கள். இங்ஙனம் உணரும் ஆற்றல் இன்றிப் பலபடப் பேசுவதில் பயன் ஏதும் பெறப்பட மாட்டாது.' இந்த இரண்டு பாட்டுக்களும், கம்ப ராமாயணத்திற்கு நாயக மணிகளாய் விளங்குகின்றன. கம்பர் இவைதம்மைப் போன்ற செய்யுள்களைப் பிறவிடங்களிற் கூறினாலும், இந்த முதல் சந்தர்ப்பத்தில் உண்மையை ஒளிக்காது உரைத்தது மிகவும் சிறந்தது என்பதையும் ஆராய்ந்து பாருங்கள். இங்ஙனமாக ஸ்ரீராமன்மேல் எழுந்த போன்பினால், கம்பர், சிறப்புப்பாயிர முதன் மூன்று செய்யுள்களாகிய அஸ்திவாரத்தைப் போட்டு, அவற்றினின்றும் இவ்விரண்டு செய்யுள்களாகிய சுவர்களை யெழுப்பி, இனிக் கூரை வேய்தலாகிய விஷ்ணு பாரம்பியத்தைக் கூறி, அழகியதாகிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயத்தை நாட்டி, நம்மனோர்க்கெல்லாம் களிபெரு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றார். அவை வருமாறு :—

பாலகாண்டம், திருவவதாரப் படலம், 8-வது செய்யுளாகிய,

* "கறைமிடற் றிறைவனுங் கடவு ளோர்களும்
மறைமுதற் கிழவனை வந்து நண்ணலும்
முறைமையிற் கடன்முறை முற்றி முண்டகத்
திறைவனு மவரொடு மினிதி னேகினான்."

என்பதில், சிவபெருமானும் தேவர்களும் பிரமதேவனிடம் சென்று, குறையைச் சொல்லி முறையிடலும், பிரமனும் அவர்களுடன் (இக்குறையைத் தீர்ப்பதற்கு நம்மில் எவர்க்கும் ஆற்றல் கிடையாது ; எல்லா ஆற்றலும் பொருந்தியவன் விஷ்ணுவே யாதலின், அப்பரமனுஸ்தான் இக்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும்; அவரிடம் செல்வோம், எழுமின் என்று சொல்லிப்)

‡ கம்ப. ரா. ஆர. காண். விராதன் வதைப்படலம் செ. 48.
* இந்தச் செய்யுள், கம்பநாடர் பத்திரிகாசியரால் விடப்பட்டிருக்கின்றது.

போனதாகப் பெறப்படுகிறது' கம்பர் சுத்த வைஷ்ணவராய் இராவிடின், ஈண்டு இச்செய்யுளை ஏன் பாடவேண்டும்? விஷ்ணு சிவனிடம் சென்றதாக எங்கானும் பெறப்படுகின்றதா? அறிவுடையோரே கூறுக.

2. "என்றுநான் முகன்முதல் யாரும் யாவையும்
நின்றபே ரிருளினை நீக்கி நீனெறி
சென்றுமீ ளாக்குறி சேரச் சேர்த்திடும்
தன்றிரு நாமத்தைத் தானுஞ் சாத்தியே."

பால. காண். கடிமணப்படலம். 49.

3. "முப்பரம் பொருளிற்குண் முதலை மூலத்தை
இப்பரந் துடைத்தவ ரெய்து மின்பத்தை
அப்பனை யப்பினுள ளிர்தந் தன்னையே
ஒப்பனை யொப்பனை யுரைக்க வொண்ணுமோ."

ஷை ஷை 69.

4. "வானின் றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூ தத்தின் வைப்பெங்கும்
ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல் உள்ளும் புறத்து முளனென்ப
கூனுஞ் சிறிய கோத்தாயுங் கொடுமை யிழைப்பக் கோல்துறந்து
கானுங் கடலுங் கடந்திமையோ ரிடுக்கண் காத்த கழல்வேந்தை."

அயோ. காண். காப்புச்செய்யுள்.]

5. "தழைத்ததண் துளவினோன் தலைவ னல்லனென்
றழைத்தவ னறநெறி யந்தணாளரிற்
பிழைத்தவன் பிழைப்பிலா மறையைப் பேணலா
திழைத்தவன் பொய்யெனு மிழுதை நெஞ்சினேன்."

ஷை காண். பள்ளியடைப் படலம் செ. 99.

6. "வேதங்க ளறைகின்ற வுலகெங்கும் விரிந்தனவுன்
பாதங்க ளிவையென்னிற் படிவங்க ளெப்படியோ
ஓதங்கொள் கடலன்றி யொன்றினோ டொன்றொவ்வாப்
பூதங்கள் தொறுமுறைந்தா லவையுன்னைப் பொறுக்குமோ."

ஆர. காண். விராதன் வதைப்படலம் செ. 47

7. "பனிநின்ற பெரும்பிறவிக் கடல்கடக்கும் படிபற்றி
நனிநின்ற சமயத்தோ ரெல்லாரு நன்றென்னத்
தனிநின்ற தத்துவத்தின் தகைமூர்த்தி நீயாகில்
இனிநின்ற முதல்தேவர் என்கொண்டென் செய்வாரே."

ஷை காண். ஷை பட. செ. 51.

8. "மெய்யைத்தான் சிறிதுணர்ந்து நீவிதித்த மன்னுயிர்கள்
உய்யத்தா னாகாதோ வுனக்கென்ன குறையுண்டோ

வையத்தார் வானத்தார் மழுவாளிக் கன்றளித்த
ஐயத்தாற் சிறிதையஞ் தவிர்ந்தாரும் உளரையா."

ஷை காண். ஷை பட செ. 58.

9. "துவசமார் தொல்லமருட் டுன்னாரைச் செற்றுஞ்
சுருதிப் பெருங்கடலின் சொற்பொருள் கற்பித்துந்
திவசமா நல்லறத்தின் செந்நெறியில் உய்த்துந்
திருவளித்தும் வீடளித்துஞ் சிங்காமைத் தங்கள்
கவசமா யாருயிராய்த் தவமாய்க் கண்ணாய்க்
கடையிலா ஞானமாய்க் காப்பானைக் காணா
அவசமாய்ச் சிந்தையழிந் தயலே நின்றான்
அறியாதான் போல வறிந்தவெலாஞ் சொல்வான்."

ஷை காண். சரபங்கர் பிறப்பு நீங்குபடலம் செ. 26

10. "வல்லை வரம்பில்லா மாயவினை தன்னால்
மயங்கின ரோடெய்தி மதிமயங்கி மேனாள்
அல்லை இறைவன்நீ யாதியெனப் பேதுற்
றலமருவே முன்னையறப் பய னுண்டாக
எல்லை வலயங்கள் நின்னுழையென் றங்காள்
எரியோனைத் தீண்டி எழுவரென நின்ற
தொல்லை முதன்முனிவர் சூளுற்ற போதே
தொகைநின்ற ஐயந் துடைத்திலையோ எந்தாய்."

ஷை காண். ஷை பட. செ. 31.

11. "செய்தா யேனுந் தீவினை யோடும் பழியல்லால்
எய்தா தெய்தா தெய்தி னிராமன் உலகின்றான்
....
...."

ஷை காண். மாரீசன் வதைப்படலம் செ. 182.

12. "முத்தேவரின் மூலமு தற்பொருளாம்
அத்தேவரும் மானிட ராதலினால்
எத்தேவரொ டெண்ணுவ தெண்ணமிலாப்
பித்தேறினை யாதல் பிழைத்தனையால்."

ஷை காண். சடாயு உயிர்நீத்தபடலம் செ. 100.

13. "என்னையஞ் செய்திய இயம்பு வாயென
அன்னவ னஃதெலா மறியக் கூறலும்
இன்னலு மூவகையு மிரண்டு மெய்தினான்
தன்னலா தொருபொருள் தனக்கு மேலிலான்."

ஷை காண். அயோமுகிப் படலம் செ. 86.

14. "மூலமே யில்லா முதல்வனே நீமுயலுங்
கோலமே யார்க்குந் தெரிவரிய கொள்கைத்தால்
ஆலமோ! ஆலி னடையோ! அடைகிடந்த
பாலனோ! ஆதிப் பரனோ! பகராயே."

ஷை காண். கவந்தன் படலம் செ. 43.

15. "ஆதிப் பிரமனுநீ யாதிப் பரமனுநீ
ஓதி யுறுபொருளுக் கப்பாலுண் டாயினுநீ
சோதிச் சுடர்ப்பிழம்பு நீயென்று சொல்லுகின்ற
வேதமுறை செய்தால் வெள்காரோ வேறுள்ளார்."

ஷை காண். ஷை பட. செ. 45.

16. "..
....
....
முன்னிவற் கிதுவென் றெண்ண லாவதோர் மூல மில்லான்."

ஷை காண். சவரி பிறப்பு நீங்குபடலம். செ. 2.

17. "மும்மைசா லுலகுக்கெல்லாம் மூலமந் திரத்தைமுற்றும்
தம்மையே தமர்க்குநல்குந் தனிப்பெரும் பதத்தைத்தானே
இம்மையே யெழுமைநோய்க்கு மருந்தினை யிராமனென்னும்
செம்மைசேர் நாமந்தன்னைக் கண்களிற் றெரியக்கண்டான்."

கிஷ். காண். வாலி வதைப்படலம். செ. 71.

18. "..
....
மூவர்நீ முதல்வன்நீ முற்றுநீ மற்றுநீ
பாவம்நீ தருமம்நீ பகையுநீ உறவுநீ."

ஷை காண். ஷை பட. செ. 121.

19. "*மாவலஞ் சூலியார் வாழ்த்துநாக் குயர்வரம்
ஓவலற் றுதவநின் னொருகனிப் பெயரியம்
பாவலிப் புடைமையா லாகுமப் பொருளையாம்
தேவநிற் கண்டவெற் கரிதெனோ தேரினே."

ஷை காண். ஷை பட. செ. 123.

20. "பாலமை தவிர்நீ யென்சொற் பற்றுதி யென்னி னைய
மேலொரு பொருளு மில்லா மெய்ப்பொருள் வில்லுந் தாங்கிக்
கால்தரை தோய நின்று கட்புலக் குற்ற தம்மா!
மால்தரும் பிறவி நோய்க்கு மருந்தென வணங்கு மைந்த."

ஷை காண். ஷை பட. செ. 148.

* இச்செய்யுளை ஓர் ஏட்டுப் பிரதியிற் கண்டது.

186774

21. "வாரா தொழியா னெனும்வண் மையினால்
ஓரா யிரகோடி யிடர்க் குடையேன்
தீரா வொருநாள் வலிசே வகனே
நாரா யணனே தனிநா யகனே !"

சுங். காண். உருக்காட்டுப்படலம். செ. 6

22. "ஐயனு மமைந்துநின்று ஞழியா னளவில்நாமம்
நெய்சுடர் விளக்கிற்றேன்றும் நெற்றியே நெற்றியாக
மொய்ம்மயிர்ச் சேனைபொங்க முரணையி லுகிர்வாள்மொய்த்த
கைகளே கைகளாகக் கடைக்கூழை திருவா லரக."

ஷை காண். சம்புமாலிவதைப் படலம் செ. 21.

23. "அனையவன் யாரென வறிதி யாதியேல்
மூனைவரு மமரரும் மூவர் தேவரும்
எனையவ ரெனையவர் யாவர் யாவையும்
நினைவரு மிருவினை முடிக்க நின்றுளோன்."

ஷை காண். பிணிவீட்டுப் படலம் செ. 75.

24. "போதமும் பொருந்து கேள்விப் புரையறு பயனும் பொய்தீர்
மாதவஞ் சார்ந்த தீரா வரங்களு மற்றும் முற்றும்
யாதவ னினைந்தா னன்ன பயத்தன வேது வேண்டின்
வேதமும் அறனுஞ் சொல்லும் மெய்யற மூர்த்தி வில்லோன்."

ஷை காண். ஷை பட. செ. 78.

25. "காரணங் கேட்டியாயின் கடையிலா மறையின்கண்ணும்
ஆரணங் காட்டமாட்டா வறிவினுக் கறிவுமன்னோன்
போரணங் கிடங்கர்கொளவப் பொதுநின்று முதலேயென்ற
வாரணங் காக்கவந்தா னமரரைக் காக்கவந்தான்."

ஷை காண். ஷை பட. செ. 79.

26. "அனையவன் சிறுவரெம் பெருமவுன் பகைஞரா னவரையம்மா
இனையரென் றுணர்தியே லிருவரும் ஒருவரும் எதிரிலாதார்
முனைவரும் அமரரும் முழுதுணர்ந் தவர்களும் முற்று மற்றும்
நினைவரும் தகையர்நம் வினையினால் மனிசராய் எளிதில்நின்றார்."

உயு. காண். மந்திரப் படலம். செ. 85.

27. "காமம் யாவையுந் தருவது மப்பதங் கடந்தால்
சேம வீடுறச் செய்வதுஞ் செந்தழன் முகந்த
ஓம வேள்வியி னுறுபத முய்ப்பது மொருவன்
நாம மன்னது கேள்நமோ நாராய ணாய."

ஷை காண். இரணியன் வதைப்படலம் செ. 42

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவம்ஶநாயிகாஸமேத ஶௌரிராஜ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ சௌரிராஜனின் வைபவ விசேஷம்.

(ஆரியூர்—"திருமகள் நிலயம்"—ஆ. வ. பத்மநாபராமாநுஜ தாஸன்.)

" உத்பலாவதகே திவ்யே விமானே வஹ்நிஸம்ஜ்ஞகே ।
ஶௌரிராஜ ஸமம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்கஸுந்தரம் ॥"

திருமாமகள் கொழுநனை எம்பெருமான், சேதனர்கள் வழிபட்டு உய்யுமாறு இப் புண்ணிய பூமியில் அர்ச்சாவதாரங் கொண்டு விளங்கும் திவ்யஸ்தலங்கள் பற்பல. அவற்றுள், மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்டனவும் இப்பரத கண்டத்திலிருப்பனவு மாய திவ்யதேசங்கள் நூற்றெட்டு. அவற்றுள் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நாற்பதாம். அவற்றுள் பதினேழாவது திவ்யதேசமாக விளங்குவது திருக்கண்ணபுரம். அஃது, பஞ்சகிருஷ்ணாரண்ய க்ஷேத்ரங்களுள் தலைமை பெற்று விளங்குவதுமாம். மாறன் அருளிய தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங் கூற அவதரித்த அருள்மாரி திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஒரு நூறு பாசுரங்களைப் பெற்று விளங்கும் பெருமையுடையது அது. அத்தகைய திவ்ய தேசத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீசௌரி ராஜனுக்கே சிறப்பாக உரியனவாய சில அஸாதாரண வைபவ விசேஷங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருநறையூர் நம்பி பக்கலில் சங்க சக்ர முத்திரைகளைப் பெற்று, வயலாலி மணவாளனால் மந்த்ரோபதேசம் பெற்ற திருமங்கை மன்னன், அம்மந்த்ரஸித்தி பெற்ற இடமும் ஸ்ரீ சௌரிராஜன் ஸந்நிதியாம். இஃது

"மற்றுமோர் தெய்வ முளதென்றி ருப்பாரோடு
உற்றிலேன் ; உற்றதும் உன்னடியார்க் கடிமை
மற்றெல்லாம் பேசிலும், நின் திருவெட்டெழுத்தும்
கற்றுநான் கண்ணபுரத்துறை அம்மானே ! "

எனும் பாசுரத்தால் இனிது புலனாகும். தான் மந்த்ரஸித்தியடைந்த மகிழ்ச்சியினால், பெரிய திருமொழியில்—எட்டாம்பத்து முழுவதும்—ஒருநூறு பாசுரங்களால், அவ்வெம்பெருமானிடத்தில் கலியன் ஈடுபட்டிருப்பதும் கவனிக்கத் தக்கது.

அப்பாசுரங்களனைத்தையும் ஆராயத் தொடங்கினால், மிகப் பெருகுமாதலின் அவற்றின் ஸாராம்சத்தை மட்டும் சுருக்கமாகக் கூறுவோம்:—

முதல் திருமொழியில், தலைமகனிடத்தில் ஈடுபட்ட தலைமகளது செயல் கண்ட தாய் வியந்து விளம்புவதும், பின்னர் தலைமகனை இயற்பழித்தும் தலைமகளது இளமைக்கு இரங்கி இயம்புவதும், தலைமகனைப் பிரிந்த தலைவி இரங்கிக் கூறுவதும், அவனிடத்து ஈடுபட்டு துயர் ஆற்றாது தும்பியை நோக்கி நுவல்வதும், அந்திப் பொழுதில் அவன் வராது நீட்டிக்கத் தென்றல் முதலியவற்றால் வருந்தி மொழிவதும், தலைவனது அவதாரங்களை அனுபவிப்பதும் சிந்தைக்கும் சொல்வதற்கும் தேனினும் இனியவாய்த் திகழ்கின்றன.

க்ஷேத்திரம், வனம், நதி, கடல், நகரம், புஷ்கரிணி, விமானம் முதலிய ஏழும் புனிதத்தன்மையுடையனவாக ஒரே இடத்தில் சேர்ந்திருப்பது மிகமிக அரிதாம். அவ்வேழினுள் ஒன்றேனும் புண்ணியமாக அமையாதொழின், அவ்விடத்தில் திருவஷ்டாக்ஷர ஸித்தி திருந்தாதாகலின், அவ்வேழும் ஒருங்கே அமைந்துள்ள திருக்கண்ணபுரமே திருமந்த்ர ஸித்திக்கு ஏற்ற விடமென்று ஸ்தல புராணம் கூறுகிறது *.

ஸ்ரீ சௌரிராஜன் எழுந்தருளி யிருக்கும் விமானம், பிரதக்ஷிணம் செய்யும் போது கட்புலனாகாதவாறு கட்டப்பட்டுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது. உடலை உபேக்ஷிக்கின்ற முமுக்ஷுக்களைக் காத்தருளும் கடவுள் எழுந்தருளி யிருக்கும் விமானமாதல்பற்றி அஃது 'உத்பலாவதகம்' எனும் பெயர் பெறும். இது பற்றியே, “மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்று இவ்வெம்பெருமானை நம்மாழ்வார் சிறப்பித்ததும். மற்றும் அத்தலத்துப் புஷ்கரிணியில் கங்கை முதலிய ஸர்வ புண்ய தீர்த்தங்களும் நித்யமாக வாசம் செய்வதால் அஃது 'நித்ய புஷ்கரிணி' எனப்படும். நம்மாழ்வார் அருளிய “மாலைநண்ணித் தொழுது” எனத் தொடங்கும் பாசுரங்களில் “வேலை மோதும் மதிள்; வெள்ளி யேய்ந்த மதிள்; வானை யுந்தும் மதிள்; அரணமைந்த மதிள்; நன்பொனேய்ந்த மதிள்; மணிபொனேய்ந்த மதிள்; கல்லிலேய்ந்த மதிள்” என வருமாறு ஒரு காலத்தில் அவ்வாலயம் ஏழு மதிள்களை யுடைத்தா யிருந்தது. அவற்றுள் இப்பொழுது ஆறு மதிள்கள் காணப்படவில்லை. அதன் காரணத்தைப் பின்வருமாறு பெரியோர் கூறுவர் :—

“பற்பலவிடங்களில் விஷ்ணுவாலயங்களை இடித்துச் சிவலிங்க பிரதிஷ்டை செய்துகொண்டு வந்த கிருமிகண்ட சோழன் என்பானொரு அரசன் திருக்கண்ணபுரம் சென்று, ஆலயத்தின் மதிள்கள் ஆறினையும் இடித்துக்கொண்டு போய்த் திருமருகல் திருப்புகலூர் முதலிய சிவாலயங்களைக் கட்டுவித்து, ஏழாவது மதிளையும் இடிக்கப்புகுவதறிந்த அரையர் ஒருவர் திராவிடவேத ஸேவாகாலத்தின் போது அதை நினைந்து மனம் நொந்தவராய், “கருணைக்கடலே! கருவரைபோல் நின்றானே!! மிக்க பாபியும் பகவத்வேஷியுமான இம்மன்னன் நின் ஆலயத்தின் ஆறுமதிள்களையும் அழித்தவளவோடமையாது இதோ ஏழாவது மதிளையும் இடிக்கப்போகின்றானே, உனக்கென்ன கண் தெரியவில்லையோ?” என்று சொல்லித் தனது திருக்கையில் இருந்த தாளத்தினால் ஸ்ரீசௌரிராஜனது நெற்றியில் ஓங்கி அடிக்கலானார். உடனே அப்பெருமானது திருக்கரத்தில் விளங்கும் சக்கரமானது சடக்கெனப் புறப்பட்டு அவ்வரசனது கழுத்தை அறுத்து வீழ்த்திக் கடல்மூழ்கி எம்பெருமானின் திருக்கையிலே வந்து நின்றது.” அவ்வுண்மைக்கு அறிகுறியாய், இன்றைக்கும் ஸ்ரீசௌரிராஜனின் திருநெற்றியில் தாளத்தாலடிபட்ட தழும்பும் திருக்கரத்தில் ப்ரயோக சக்கரமும் விளங்குவதை நன்கு ஸேவிக்கலாம். என்னே எம்பெருமான் தன்மை இருந்தவாறு! அடியாரிடத்தில் அடியும்பட்ட அடிகளின் ஸௌலப்யத்தை என்னென வர்ணிப்பது?

மற்றும், 'வைநதேயகிரி' என்னும் மலை, அத்திவ்யதேசத்தின் கீழெல்லையாக அமைந்துளது. இந்திரன் முதலியோரை வென்று, மிக்க செருக்கடைந்து ஆகாயத்தில் திரிந்துகொண்டுவந்த பெரியதிருவடி, திருக்கண்ணபுர க்ஷேத்ரபாலர்களை அவமதித்த காரணத்தினால், தனது ஆற்றல் ஒடுங்கி, முன்னொரு காலத்தில் மலைகளின் சிறகுகளையெல்லாம் அறுத்துவந்த அமரேசனுக்கு அஞ்சிக் கடலில் ஒளித்திருந்த அம்மலையின்மீது விழலானார். அதனிலிருந்து தன் துயர் நீங்குமாறு அச்சுதனை நோக்கித் தவஞ் செய்த அவர்முன், பல வருடங்கள் கடந்த பின்னர் ஸ்ரீ சௌரிராஜன் கருணைகூர்ந்து காட்சியளித்தருளினன். பெரியதிருவடியின் அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளிய சௌரியும் அவரது விண்ணப்பத்திற் கிணங்க அவர் தன்னருகிலேயே எப்பொழுதும் நித்யவாசம் செய்து வருமாறும், ஆண்டுக்கொருமுறை அவர்மீது ஆரோகணித்துவந்து அவரை ஆதரித்த அம்மலைக்குக் காட்சி தருவதாகவும் வரமளித்து மறைந்தருளினன். அவ்வாறே இப்பொழுதுகூட ஸ்ரீ சௌரிப்பெருமாளுக்கு எதிரிலேயே பெரியதிருவடியையும் எழுந்தருளச் செய்து வருவதும், ஸ்ரீ சௌரியும் வருடந்தோறும் மாசிமகத்தன்று பெரிய திருவடிமேல் ஆரோகணித்து மேற்கூறிய கடற்கரைக்குச்சென்று, அப்பர்வதத்திற்குக் காட்சி கொடுத்துவருவதும் இனிது நடைபெற்று வருகின்றன.

முனியோதரன் என்பனொரு மன்னன் விண்ணப்பத்திற் கிணங்க, ஸ்ரீ சௌரிப்பெருமாள் தினந்தோறும் இரவில் 'முனியோதரன் பொங்கல்' எனும் ப்ரஸாதத்தை அமுது செய்தருளுகிறார். அஃது ஸாமான்ய ப்ரஸாதமாகவன்றி, ஸர்வ உபாதிநிவாரண பரமௌஷதம் போலவும் உபயோகப்பட்டு வருவது குறிப்பிடற்பாலது.

அயோத்தியிலிருந்து அரங்கநாயகனை இலங்கைக்கு எடுத்துச்சென்ற வழியில், திருவரங்கத்தினின்றும் அப்பெருமானைப் பெயர்த்தெடுக்க முடியாது, அவ்விடத்திலேயே

---

* “[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||”

அரங்கனை எழுந்தருளச்செய்த விபீஷணாழ்வான், ஸ்ரீ அழகிய மணவாளனது கட்டளைக் கேற்பக் 'கீழைவீடு' எனப்படும் திருக்கண்ணபுரம் சார்ந்து ஸ்ரீசௌரியை ஸேவித்து மகிழ்ந்தார். அவருக்காகப் பிரதி அமாவாசைதோறும் 'தெற்கு நோக்கிய ஸேவை' என்ற திருக்கைத்தல ஸேவை ஸாதிப்பது இப்பொழுதும் நடைபெற்று வருகிறது.

மற்றும், ஸ்ரீசௌரிப்பெருமாள் சாத்திக்கொள்ளும் திருவாபரணங்கள் அஸாதாரண விசேஷங்களையுடையனவாம். கலிய னருளிய பாசுரங்களில்:—

"சிலையிலங்கு பொன்னாழி திண்படைதண் டொண்சார்ங்க மென்கின்றாளால்", "மின்னுமா மணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீசு மென்கின்றாளால்" எனவரும் அடிகளுக் கிணங்க சங்கு சக்கரம் தண்டு முதலியவற்றோடு வளைந்த வாள் ஒன்றும், அழகிய வில் ஒன்றும் சாத்திக்கொள்வதோடு, இருதிருச் செவிகளிலும் (கர்நாடக காலத்திய) மகர குண்டலங்களும் அணிந்து ஸேவை ஸாதிப்பது ஆனந்தந் தருவதாயிருக்கின்றது. மற்றும், கருட பர்வதத்தின் தவத்திற் கிரங்கி அதற்குக் காட்சியளித்தபோது, திருத்தோள் வளைகள் திருக்கை மணிக்கட்டில் விளங்கக்கண்ட அவ்வெற்பு, பெரிதும் வியந்து அதன் காரணமென்னென்று வினவியபோது, ஸ்ரீசௌரியும் "சோழநாட்டு வேந்தனுக்கும் பாண்டிய நாட்டு மன்னனுக்கும் சம்பந்தத்தை அமைத்தபோது, பாண்டியன் ஸமர்ப்பித்த தோள்வளையை எனது தோளில் அணியக் கருதி மணிக்கட்டில் நுழைத்ததும், அதனைக் கண்ட அவனும் 'இவ்வணியை இங்கே அணிவதே பரமபோக்யமா யிராநின்றது' என்ன, அங்ஙனமே யானும் அதை அணிந்துகொண்டேன்" என்று பதிலிறுத்தருளியதாக ஸ்தலபுராணம் கூறுகிறது. அத்திருவாபரணமும், இன்றும் ஸ்ரீ சௌரிப் பெருமாள் திருமேனியில் விளங்கக் காணலாம். ஸ்ரீ சௌரியின் மாஹாத்ம்யத்தை முழுவதும் எடுத்துரைப்பது எவருக்கும் அரிதாகலான், அதி முக்கியமானவைகளுட் சிலமட்டும் இங்கு உரைக்கப்பட்டன.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சிகாமணிகாள்! அருளிச்செயல்களில் ஆர்வமுடைய அறிஞர்காள்!! முழுமுதற் பொருளாம் முகுந்தனை முப்போதும் தொழும் பேரன்பர்காள்!!! இதுவரை உங்களில் எவரெவர் ஸ்ரீசௌரிப்பெருமாளை ஸேவித்து ஆனந்திக்கும் பாக்கியத்தை அடையவில்லையோ, அவரவர் இனியும் வீண்காலம் கடத்தாது, உடனே திருக்கண்ணபுரம் சென்று ஸ்ரீசௌரிராஜனை ஸேவித்து, அவனது திருவருளைப் பெற்று ஆனந்த மெய்தி இகபர சுகங்களைப் பெற்று இன்புற்று உய்வீர்களாக.

"இல்லை யல்லல் எனக்கேலினி யென்குறை?
அல்லி மாதர் அமருந் திருமார்பினன்
கல்லி லேய்ந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
சொல்ல நாளுந் துயர்பாடு சாராவே."

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸ்ரீஅழகிய சிங்கர்.

ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதியில் 41-வது பட்டத்தில் மூர்த்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவண் சடகோப ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன், இரண்டு வருஷகாலமாக ஸ்ரீரங்கத்துக் கடுத்த திருப்பளாத்துறை என்னும் ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருந்து, சற்றேறக்குறைய ஒரு மாஸம் முன்னதாக அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு உத்தர தேச யாத்ரையாக எழுந்தருளி, மத்யே மார்க்கத்தில் அநேக திவ்ய தேசங்களில் அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ சரண்யனை மங்களா சாஸநம் செய்துகொண்டு, சென்ற ஆனிமாஸம் 29உ புதன்கிழமை தினம் ஸ்ரீ மதுராந்தகத்துக்கு எழுந்தருளினாரென்று நாம் அறிகிறோம். இப்பொழுது நடைபெற வேண்டிய சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்ப மஹோத்ஸவமும் அவ்விடத்திலேயே நடை பெற்றதாம். இன்னும் இரண்டு மாஸ காலத்துக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸ்ரீ மதுராந்தகத்திலேயே எழுந்தருளி யிருக்கவேண்டும். இந்தக் காலத்தில், அநேக சிஷ்யர்கள் அவ்விடத்தில் போய் இருந்துகொண்டு க்ரந்த காலக்ஷேபாதிகளைச் செய்யப்போகிறார்களென்றும் நாம் கேள்விப்படுகிறோம். இவையெல்லாம் நமக்கு மிக்க ஆநந்தத்தை ஜநிப்பிக்கின்றன. ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனை ஒரே இடத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு இருந்துவிடாமல், தாபத்ரயாதிகளால் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் தீநர்கள் எல்லாருக்கும் அவனுடைய ஸேவை கிடைக்கும்படிக்கும், ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திற்கு உபாயமாகிற பஞ்ச ஸம்ஸ்கார மந்த்ரோபதேசாதிகள் எல்லாருக்கும் அதிக ச்ரமமின்றிக்கே லபிக்கும்படிக்கும், தேசாத் தேசம் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி எழுந்தருளுகிறார் என்பது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுக்கு முகோல்லாஸகரமன்றோ? ஸ்ரீ ஸ்வாமி

யின் திருமேனி வார்த்தகத்தாலும் அசக்தியினாலும் அப்படிப்பட்ட ஸஞ்சாரத்திற்கு அதிமாத்ரம் அநர்ஹமாக இருக்கையிலும், அந்த அநர்ஹதையைச் சற்றேனும் கவனியாமல் இம்மாதிரி யாத்ரையில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார் என்பது அவருடைய தர்மநிஷ்டதையை நன்றாக விளக்குகின்றது. அப்படிப்பட்ட தர்மநிஷ்டர் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய நியமநத்தை எல்லாருக்கும் த்ருப்திகரமாக நடப்பிக்கும்படி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் அநுக்ரஹிக்கவேணு மென்பது நம்முடைய ஹார்த்தமான ப்ரார்த்தநை. ஸ்ரீ சரண்யன் இச்சித்தால் எதுதான் துர்லபமாகும்?

* * * * * * * * *

யாஜுஷ உபாகர்மம். இவ்வர்ஷத்திய அத்யாயோபாகர்மத்தின் அநுஷ்டாநத்தைப் பற்றிப் பண்டிதர்களுக்குள் அபிப்ராய பேதம் ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்று நாம் அறிகிறோம். சிலர் ஆடிமீ 28௳ வெள்ளிக்கிழமை திநம் உபாகர்மத்தையும் மறுதிநம் காயத்ரீ ஜபத்தையும் அநுஷ்டிப்பதே சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகுமென்றும், மற்றும் சிலர் 29௳ சனிக்கிழமை திநமே இரண்டையும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் அபிப்ராயப் படுகிறார்கள். இவ்விதம் பண்டிதர்கள் அபிப்ராயத்தில் பேதித்தால், சாஸ்த்ர விசாரத்தை நிஷ்கர்ஷிக்க அசக்தாக இருக்கும் நாம் செய்யவேண்டுவதென்ன? நமக்கு ப்ரியமாகவும் யுக்தமாகவும் தோன்றும் பக்ஷத்தை அநுஸரித்து நாம் நடப்பதே உசிதமாகுமென்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. எந்தப் பக்ஷத்தை ஆச்ரயித்த போதிலும், மநோபாவத்தின் சுத்தியைப் பார்த்து ஸ்ரீ சரண்யன் நமது கர்மத்தைத் தனது ஆராதநமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுவன் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஆனால், இது விஷயமாக நாம் நமது பண்டிதர்களுக்கு ஒரு விஜ்ஞாபநத்தைச் செய்து கொள்ளத் துணிவோம். அதாவது—இம்மாதிரியான தர்மாநுஷ்டாந விஷயங்களில், ப்ரமுகரான பண்டிதர்களுட் சிலராவது வர்ஷாரம்பத்தில் ஒன்று சேர்ந்து, அவைகளின் கால தேசம் முதலிய நிர்ணயங்களை ஒரு விதமாக நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த நிஷ்கர்ஷத்தைப் பூர்வமாகவே எல்லாருக்கும் தெரியும்படி ப்ரசுரம் செய்தால், மிதஜ்ஞரான ஆஸ்திகர்களுக்கு அது பரமோபகாரமாக இருக்கும் என்பது தான். தீபிகையில் அம்மாதிரியான நிஷ்கர்ஷங்களை ப்ரசுரம் செய்ய நாம் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவே இருப்போம். அப்படி அநுஷ்டாந நிர்ணயத்தைச் செய்து மற்றவர்களுக்கு அதைத் தெரிவிக்க வேண்டியதும் வ்யபதிஷ்டர்களான பண்டிதர்களின் முக்யமான தர்மங்களுள் ஒன்றன்றோ?

அபூர்வ நாநாரஸ பாவ நிர்ப்பர
ப்ரபத்தயா முக்தவிதக்தலீலயா ।
க்ஷணாணுவத் க்ஷிப்த பராதிகாலயா
ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபுஜம் ॥ 44

(44) அபூர்வேதி—“[illegible] ஸஹ வைதேஹ்யா [illegible]” என்கிறபடியே பிராட்டியை நாநா ரஸங்களாலே உகப்பிக்கும்படியை அநுபவிக்கவேண்டு மென்கிறார்.

அபூர்வ--ப்ரதிக்ஷணமும் முன்பு கண்டறியாதது போலே இருக்கை.

நாநாரஸ பாவநிர்ப்பர—பஹுமுகமான ரஸத்தாலும் பாவத்தாலும் நெருங்கும்படி.

ப்ரபத்தயா—ஸம்பத்தயா. ரஸமாவது, சேதநர் யாதொன்றை அநுஸந்தியாநின்றாலும் “[illegible]” என்கிறபடியே மதியாநிற்பர்; அதிறே ரஸம். அதுக்கடி பாவம், மாநஸ விகாஸம்.

முக்தவிதக்தலீலயா—அவ்வோ அவஸராநுகுணமாய், முக்தமாயும் விதக்தமாயும் உள்ள லீலையாலே.

க்ஷணாணுவத் க்ஷிப்த பராதிகாலயா—ஒரு க்ஷணத்தில் ஏகதேசம் போலே போகப்பட்ட பரகாலம் பரார்த்தகாலம் இவற்றை உடைத்தாயிருக்கு மதனாலே. பரகாலமாகிறது ப்ரஹ்மாயுஸ்ஸு; பரார்த்த காலமாகிறது அதிற் செம்பாதி.

மஹிஷீம் ப்ரஹர்ஷயந்தம்—“யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா।” “[illegible] ஜீவிதம்॥” “ஸர்வதா தேந ஹீநாயா ராமேண விதிதாத்மநா। தீக்ஷ்ணம் விஷமிவாஸ்வாத்ய துர்லபம் மம ஜீவிதம்॥”, “அகலகில்லேன் இறையும்” என்கிறபடியே வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றமாட்டாத பிராட்டியை மிகவும் உகப்பியாநின்றுள்ளவனை. “ப்ரஹர்ஷயந்தம்” என்கையாலே இவ்வுகப்பு நித்யமென்கை.

[illegible]—கீழ்ச் சொன்ன லீலாரஸத்தாலே உகப்பிக்குமவளோபாதி அன்று; “அணிமானத் தடவரைத் தோளாலே அணைத் துகப்பிக்கும்”. என்றும் ஸ்வரூப\|குணங்களில் காட்டில் ரூபகுணமிறே இனியதாயிருப்பது.

அசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்யயௌவந
ஸ்வபாவலாவண்யமயாம்ருதோததிம் ।
ச்ரிய: ச்ரியம் பக்தஜநைக ஜீவிதம்
ஸமர்த்தமாபத்ஸகமர்த்திகல்பகம் ॥ 45

---

(45) அசிந்த்யேதி — இப்படி, பிராட்டியை உகப்பிக்கிற ரஸ பாவங்களுக்கு ஆச்ரயமான வடிவையும் குணங்களையும் அநுஸந்திக்கிறார்.

அசிந்த்ய — விக்ரஹ குணங்களுடைய அவாங்மநஸ கோசரத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

திவ்ய — "ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தாநோ தேஹோ(அ)ஸ்ய பரமாத்மந:" என்கிறபடியே அப்ராக்ருதமா யிருக்கை.

அத்புத — க்ருஹீதாம்சம் ஆச்சர்யமா யிருக்கை, "முழுசி வண்டாடிய தண்டுழாயின் மொய்ம்மலர்க் கண்ணி" என்கிறபடியே இருக்கை.

நித்ய — அகால கால்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

யௌவந ஸ்வபாவ — "யுவா குமார:" என்கிறபடியே இருக்கை. "தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ" என்கிற ச்லோகத்தின்படியே ஸ்வாபாவிகமான யௌவநத்தை உடைத்தாயிருக்கை.

லாவண்யமய — ப்ரசுரமான ஸாமாந்ய சோபையை உடைத்தாயிருக்கை.

அம்ருதோததிம் — ஸர்வப்ரகார போக்யதையாலே "அம்ருதமயோ ததி:" என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கப் போகாமைக்கு ஒரு ஸமுத்ரமென்னு மத்தனை.

ச்ரிய:ச்ரியம் — "திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்" என்கிறபடியே பிராட்டிக்கும் மங்களாவஹமாய் இருக்குமவனை.

பக்தஜநைக ஜீவிதம் — "எல்லாம் கண்ணன்" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதருக்குத் தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயாய் இருக்குமவனை. பக்த ஜநங்களையே தனக்குத் தாரகமாக உடையவன் என்றுமாம். "மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:"

ஸமர்த்தம் — அளவுடையரான நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்குமவனை. நித்ய ஸம்ஸாரிகள் அநுபவிக்கும்படி "ஆற்றநல்ல வகைகாட்டு மம்மானை"

பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம்
ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர: ।
கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர:
ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித: ॥ 46

என்கிறபடியே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்கும் ஸாமர்த்யத்தை யுடைய உன்னை.

ஆபத்ஸகம் — காணவாரா யென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்த வளவிலே உதவும் ஸ்வபாவனான உன்னை.

அர்த்திகல்பகம் — "என்னை யாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்" என்கிறபடியே தன்னை ஔதார்யம் பண்ணுமவனை.

(46) பவந்தமித்யாதி — கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் பூர்ணனாய், நித்யவிபூதியிலே குறைவற எழுந்தருளியிருக்கிற தேவரைப் பாஹ்ய மநோரதங்களைத் தவிர்த்து, என்னுடைய ஸத்தையாலுள்ள ப்ரயோஜநம் பெறும் படி நித்யகைங்கர்யத்தாலே உகப்பிப்பதென்று என்கிறார்.

பவந்தம் — ஸ்வரூப ரூப குண விபவை: பரிபூர்ணம் — 'இன்பம் பயக்க' என்று தொடங்கி 'ஆள்கின்ற வெம்பெருமான்' என்கிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது.

ஏவ — "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளு மீதே" என்கிறபடியே அநுகூலவ்ருத்தி தேவருக்கே அநுகூலமா யிருக்கை.

அநுசரந் — "யேந யேந தாதா கச்சதி", "பாத ஸாநுஜய ஸாத்தாந ஸ்வவஸம் க்ருத்ய," "அநுசர ஸம்சரந்", "க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்சரம்" என்கிறபடியே அநுவர்த்தநத்தை யுடையனாய்.

நிரந்தரம் — இடைவிடாதே இருக்கை.

ப்ரசாந்தேத்யாதி — "மற்றைநங் காமங்கள் மாற்று" என்று தேவரை யொழிந்த விஷயங்களில் மநோ வ்யாபாரங்களை ஸவாஸநமாகத் தவிர்த்து.

கதா — "என்றுகொல் கண்கள் காண்பது" என்றும், "எந்நாள் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவது" என்னும்படியே காலத்துக்கு எல்லை அருளிச் செய்யவேணும்.

அஹம் — ருசியேயாய்; இத்தலையால் உபாயமில்லாத நான்.

ஐகாந்திக நித்யகிங்கர: — ஏகரூபமாய், யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்ய ரூபமாக உடையவனாய்.

ஸநாதஜீவித: — ஸநாதமான ஸத்தை உடையவனாய், என் ஸத்தையை ஸப்ரயோஜநமாக்கி என்கை.

திகசுசிமவிநீதம் நிர்தயம் மாமலஜ்ஜம்
பரம புருஷ யோऽஹம் யோகிவர்யாக்ரணீபி: ।
விதிசிவஸநகாத்யைர் த்யாதுமத்யந்த தூரம்
தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த: ॥ 47

ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி—மிகவும் உகப்பிக்கக் கடவேன். தன்னுடைய அநுவ்ருத்தியால் ஈச்வரனுக்குப் பிறந்த ப்ரஹர்ஷமிறே சேதநனுக்கு ப்ராப்யம்.

(47) திகிதி—இதில் ப்ராப்யனான ஈச்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தையும் பார்த்து விதி சிவ ஸநகாதிகளுடைய மநஸ்ஸுக்கு அத்யந்த தூரமாய் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்ய ஸூரிகள் ஆசைப்படுமதான கைங்கர்யத்தை ஸம்ஸாரியானவன் ஆசைப்படுகையாவதென்? ராஜாந்நம் விஷ ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமாவதே! என்று "வள வேழுலகில்" ஆழ்வாரைப்போலே தம்மை நிந்திக்கிறார்.

அசுசிம்— அநாதியான தேஹ ஸம்பந்த யுக்தனான என்னை. தேஹ ஸம்பந்தாபாவம் ஸத்தாப்ரயுக்தமான நித்யஸித்தரிறே நித்ய சுத்தர்.

அவிநீதம்— இவ்வாத்மாவுக்குத் தேஹ ஸம்பந்தம் அசுசி ஹேதுவென்று அறிகைக்கு அடியான ஆசார்ய ஸேவையில்லாமையாலே ஸுசிக்ஷிதனல்லாத என்னை.

நிர்தயம்—அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போல விலக்ஷண போக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணற்றுத் தூஷிக்கப் பார்த்த நிர்த்தயனை.

அலஜ்ஜம்—கட தாஸி ஸார்வபௌமனை மேல் விழுமாப்போலே நம்மைப் பாராதே மேல் விழுந்தோம், இது அபஹாஸ்யமென்று லஜ்ஜிக்கவும் அறியாத என்னை.

மாம் திக்—இப்படி ஹேய குண பூர்ணனான என்னை வேண்டேன் என்று தம்மைக் குத்ஸிக்கிறார்.

பரமபுருஷ !—ஸர்வாதிகனான புருஷோத்தமனே !

யோऽஹம்—நிஹீநாக்ரகண்யனென்று ப்ரஸித்தனான நான்.

யோகிவர்யாக்ரணீபி:—யோகி ச்ரேஷ்டரில் ப்ரதம கண்யரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளென்ன, ப்ரஹ்ம பாவநா நிஷ்டரான ஸநகாதிகளென்ன, இவர்களாலே நினைக்கைக்கும் அத்யந்தம் தூரமாயுள்ளத்தை.

தவ பரிஜநபாவம்—ஆத்ம ஸ்வாமியாய் நிரதிசய போக்யமான தேவருடைய கைங்கர்யாம்ருதத்தை. ஸத்தா ப்ரயுக்தமான ருசியையும் வைலக்ஷண்யத்தையுமுடைய நித்ய ஸூரிகள் ஆதரிக்குமத்தையன்றோ நான் ஆதரித்தது.

அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்
பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே ।

காமயே—ஸங்கத்தளவிலே நின்றேனோ, பெற்றல்லது தரியாத தசையைப் பற்றி நின்றேன். "கதா நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி" என்றும் "கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்றும் கூப்பிட்டேன்.

காமவ்ருத்த:—விஷய ப்ரவணனாய் யுக்தாயுக்தங்கள் பாராதாப்போலே தோற்றிற்று செய்த நான். ராகம் ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்க வொட்டாதிறே.

(48) அபராத—தம்முடைய யோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலப் பார்த்தவர் ருசியின் மிகுதியாலே அகலமாட்டாதே நிற்க, இந்த அயோக்யதைக்குப் பரிஹாரமும் நம் க்ருபாஜநிதமான ப்ரபத்தியே காணுமென்ன, மீண்டாராய், இந்த அயோக்யதா ஹேதுபூத ஸர்வாபராதங்களுக்கும் பரிஹாரம் தன்னுடைய வெறுமையை முன்னிட்டுப் பண்ணும் ப்ரபத்தியே ஆகாதே என்று வேதாந்த ரஹஸ்யத்தை முன்னிட்டு, கேவல க்ருபையாலே தேவர் என் பாபத்தைப் போக்கி விஷயீகரிக்கவேணுமென்கிறார். அதவா, தாம் ப்ரார்த்தித்தபோதே ப்ராப்யம் ஸித்தியாமையாலே, ஸம்ஸாரியான நாம் ஆசைப்படக் கடவோமென்று நிந்தித்துக்கொண்டு பின்பும் ருசியாலே அகலமாட்டாதே இப்படி விளம்பிக்கைக்கு ஹேதுவான பாபத்தையும், தேவருடைய கேவல க்ருபையாலே போக்கித் தந்தருளவேணும் என்கிறாராகவுமாம். அத்தலையில் பெருமையின் எல்லையைப் பார்த்து அகன்றார் அங்கு. இங்கு, நீர்மையின் எல்லையைப் பார்த்துக் கிட்டுகிறார்.

அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம்—தேவர் குணைக பாஜநமானாற்போல அஸங்குசிதமான அபராதங்களுக்குக் கொள்கலமான என்னை. 'அபராத' சப்தத்தாலே சொல்லிற்று, புண்ய பாப ரூபமான பகவந் நிக்ரஹாநுக்ரஹமென்கை. ஆகையால் இந்த வேதாந்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறார்.

பதிதம்—அந்தப் பாபத்தை விளைவிக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே இருந்ததிறே கூப்பிடுகிறது. "கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று."

பீம—ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்க்குக் கட்டடங்க பயாவஹமாயிருக்குமென்கை. "அஹம் பீதோऽஸ்மி தேவேச ஸம்ஸாரேऽஸ்மிந் பயாவஹே !"

பவார்ணவ—பரிச்சேதிக்க அரிதாய், அத்தாலே துஸ்தரமாயிருக்கை. ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே புக்கார்க்கு விஷ்ணுபோத மொழிய,

அமதிம் பாரணாமதம் ஹரெ
கூவயா கெவலு உாத்ஸாத்துரு ॥ 48
அவிவெகவநாஸதிஜூவெ
வஹாயா வஞ்தஓஃவவஷிஉணி ।

தந்தாமல் கரையேற வொண்ணு திருக்கை. "வைகுந்த னென்பதோர் தோணிபெறு துழல்கின்றேன்" என்னக்கடவதிறே.

உஒரெ—"நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற் படிகின்ற யான்" என்கிறபடியே எடுக்கப் பார்த்தாலும் உனக்கும் எட்டாதபடியாய் இருக்கை.

வதிதம்—கர்மம் புகத்தள்ள விழுந்து கிடக்கிறபடி.

அமதிம்—உன்னை யொழிய வேறு புக லற்றிருக்கிற என்னை.

பாரணாமதம்—சரணகத சப்த யுக்தனை என்னை.

ஹரெ—மித்ர பாவமே அடியாக ஸமஸ்த துக்கங்களையும் போக்குகையே ஸ்வபாவமாக உடையவனே!

கெவலும் கூவயா—ஆர்த்த ப்ரபந்நன் அல்லேன் என்றுதே "கூவா உாத்ர உதொவதிஃ" என்கிறபடியே ஸஹகாரமில்லாத க்ருபையினாலே.

ஆத்ஸாத்துரு—ஆத்ம ஸாத்தாகப் பண்ணியருள வேணும். நம்முடையவ னென்று விஷயீகரித்தருளவேணும்.

(49) அவிவெக—அபராதபஹுளமான பின்பு சாஸ்த்ரீயமான உபாயாந்தரங்களைப் பற்றிப் போக்குதல், விட்டுப் பற்றுதல் செய்கை யொழிய, "கூவயா கெவலு உாத்ஸாத்துரு" என்று நம்மை நிர்ப்பந்திக்கிற தென்னென்ன; சாஸ்த்ரீயாநுஷ்டாநத்துக்கு ஜ்ஞாநமே இல்லை; வேறுகதி யில்லாமையாலே விடமாட்டேன்; ஆனபின்பு க்ருபாகார்யமான விசேஷ கடாக்ஷமே எனக்கு உஜ்ஜீவந ஸாதந மென்கிறார்.

அவிவெக—அதாவது விவேகாபாவம். ஜீவபர விவேகாபாவம், தேஹாத்ம விவேகாபாவம், த்யாஜ்யோபாதேய விவேகாபாவம், பந்த விமோசந விவேகாபாவம், இவையாகிற மேக படலங்களாலே திரோஹிதமான மநஸ்ஸை உடையவனுகையாலே உஜ்ஜீவநோபாயத்தில் இங் மாத்ரமும் தெரியாதிருக்கிறதற்கு மேலே.

வஹாயா வஞ்தஓஃவவஷிஉணி—பஹுள ப்ரகாரமாய் இடைவிடாதே உண்டான துக்க வர்ஷத்தை உடைத்தானதிலே. அவிவேகம் துக்கத்தை விளைக்கையாவது—அஜ்ஞாநத்தாலே கர்மமாய், அத்தாலே தேவாதி சரீர ப்ரவேசமாய், அத்தாலே தாபத்ரய ரூபமான துக்கமாயிருக்கும்.

ஹமவாநு! அவஷஂதிஉநெ வயஃ
வூஜிதம் உா உவறொகயா அஂத ॥ 49
ந உஷா வாஉாயஉ ஜெவ ஜெ
ஶு்ணா விஜ்ஞாவந ஜெக உமுதஃ ।

"பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே.

வஹாயா—ஆத்யாத்மிகாதி பஹுள ப்ரகாரமா யிருக்கை.

ஹமவாநு—இத்தலையில் துக்கத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு ஜ்ஞாந சக்த்யபாவத்தாலும், தேவராலல்லது பரிஹாரமில்லாத இதிலும் தேவர் அறியாததுண்டோ?

அவஷஂதிஉநெ—ஸம்ஸாரமாகிற மழைக்கா லிருளிலே. துர்த்திநம் மேக திமிரம்.

வயஃ வூஜிதஃ—"கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பலகாலும் வழிதிகைத் தலமருகின்றேன்" என்கிறபடியே.

உா—கர்மாத்யுபாயங்களில் ப்ரச்யுதனை என்னை. நான் படுகிற பாடு இதுவானால் சாஸ்த்ரீயாநுஷ்டாநத்துக்கு நான் ஆர்? தேவரை யொழிய வேறுண்டோ? என்று கருத்து.

அவறொகய—"அவறொகநஓாநெந ஹயொ உாஂவாறுய" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல க்லேசமும் போம்படி பார்த்தருளவேணும். ஸாதநாந்தர நிஷ்டர்க்கும் தேவர் விசேஷ கடாக்ஷம் உத்தாரகமிறே. "ஜாயமாநஂஹி வுருஷம் யம் வஶ்யெநு மயுஸூஂநஃ" என்று அதிகார ஸித்தியும் தேவர் கடாக்ஷமிறே. "ஜிதஜெ வுண்டரீகாக்ஷ" என்று புறம்புள்ள துவக்கை யறுப்பதும் உன் விசேஷ கடாக்ஷமிறே.

அஂஉஂத—"அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக் கொடான்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதரை ஒருவழியாலும் நசிக்கவிட்டுக் கொடாதவரிறே தேவர்.

(50) ந உஷெதி—தேவர் க்ருபையால் அல்லது வேறு எனக்கு இல்லாதவோபாதி, தேவர் க்ருபைக்கு நானல்லது விஷயமில்லை. இத்தை இழவாதே கொள்ளீர் என்கிறார்.

யதி ஜெ ந ஷயிஷ்யஸெ தடதா
ஷயநீய ஹூவ நாய! ஷுலுகுஹஃ ॥ 50

ந உரஷா வஈஉாயூ ஜெவ—இது ஸம்ஸாரத்திலே கேட்டறிவதொன் றல்லாமையாலே மெய்யாகமாட்டாதென்று ஈச்வர ஹ்ருதயத்தில் பிறந்த அதி சங்கையைத் தவிர்க்கைக்காக அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸத்ய மென்கிறார்.

ந உரஷா—லௌகிகர் பக்கலிலே இரக்கம் பிறக்கைக்காக அபுத்யா சொல்லும் வார்த்தையைப்போலே பொய்யன்று.

வஈஉாயூஜெவ—நினைவுக்கு வாய்த்தலையி லிருந்து அறியும் தேவர் திருமுன்பே மெய்யே விண்ணப்பம் செய்யலாம்படி ஸத்யமே.

ஜெ விஜ்ஞாவநம்—ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யுமதுவே உஜ்ஜீவநோபாய மென்று இருக்கும் என்னுடைய விண்ணப் பத்தை; “மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்னக்கடவதிறே.

வஈகம்—அத்விதீயம். இதுக்கு மேலாக நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுவ தொரு வார்த்தை இல்லை; இதுவே எல்லையான நிஷ்கர்ஷம்.

ஸமாதஃ ஶுணு—மேல் கார்யம் செய்யிலும் செய்யா தொழியிலும் முற்படக் கேட்டருளவேணும். ஸம்ஸாரத்தில் பரிமாறுமொன்று என்று அநாதரியாதே அவதாநம் பண்ணிக் கேட்டருளவேணும்.

யதி ஜெ ந ஷயிஷ்யஸெ—தயைக ரக்ஷகனை எனக்குத் தயை பண்ணி யருளீராகில்.

தத:—தேவரைக் கிட்டின இவ்வஸ்து தப்பினால் பின்பு.

ஷயநீய ஹூவ—ரக்ஷ்ய விஷபார்த்தியான தேவருக்கு ஸாபராதனைப், அநுதாபம் பிறந்த தயநீய விஷயம்.

நாய!—ரக்ஷ்ய விஷயார்த்தி யாகைக்குத் தயையே யன்று; ப்ராப் தியு முண்டு என்கை.

ஷுலுகுஹஃ—தயைக ரக்ஷயராயிருப்பார் துர்லபர். “வஉஹாது ஸுஷுலுகுஹஃ” என்னுமவரிறே தேவர்.

தஜ’ என்பது ஜகத்காரணமாயும் நிரவத்யமாயுமிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கையில் **‘ஸ்வழ’** என்பது ஜீவாந்தர்யாமியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றதென்றும் சொன்னால் ஐக்யம் உபபந்நமாகிவிடுமென்றோ? ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறாக இருக்கிறபடியால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸ்வரஸமாக ஏற்படுகின்றது; ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணங்களும் அபாதிதங்களாக நிற்கின்றன; அவைகளுக்கு விருத்தமான ஒரு கல்பனையும் அபேக்ஷிதமில்லை. ஆனால் **ஸ்வழ** என்பதற்கு ஜீவாந்தர்யாமியான ப்ரஹ்மத்தை எப்படி பொருளாகக் கொள்ளலாம் என்று ஆக்ஷேபித்தால், **“அநெந ஜீவெநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய”** என்னும் வாக்யத்தால் ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்பது ஸமாதாநம். அந்தக் காரணத் தாலேயே ஸகல சப்தங்களும் அசித் ஜீவன் இவைகளுடன் கூடிய பரமாத்மாவையே சொல்லுகின்றன. ஆகையால் இந்த அர்த்தமே ஸங்கதம் என்று நிரூபணம் செய்யப் பட்டதாயிற்று. தவிரவும், ‘ப்ரஹ்மம் காரணம், ப்ரபஞ்சம் கார்யம்’ என்பதை அறியாமல், எவ்விதம் ஒன்றைஅறிந்தால் எல்லாம்அறியப்பட்டதாகிவிடும் என்று ப்ரமித்திருந்த ச்வேதகேதுவுக்கு, அவர் பிதா, பர ப்ரஹ்மமே தனது விசேஷணம்சத்தால் ப்ரபஞ்சமாக அவஸ்திதமாக இருக்கின்றதென்று சொல்லி, த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு கார்ய காரணங்களுக் குள்ள அபேதத்தை உபபாதித்து, உபாதாநகாரணம் நிமித்த காரணம் இரண்டும் அவனே என்றும் ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஆதாரமும் அவனே நியந்தாவும் அவனே சேஷியும் அவனே என்றும் நிரூபித்து, உபஸம்ஹாரத்தில் இப்படிப்பட்ட அபேதத்தை உபதேசிப் பதுதான் ஸங்கதமாகும். இப்படிப்பட்ட உபதேசமும் இவ்விடத்தில் காணப்படுகின்ற படியால், இந்த ஸத்வித்யையை ஸவிசேஷ பரமென்றே சொல்லவேண்டும். வேத வாக் யங்களின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பதில்,

“உபக்ரமொபஸம்ஹாரௌ அப்யாஸொஉபூர்வதா பலம் ।
அர்த்தவாதொபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்ய நிர்ணயே ॥”

என்கிறபடி, உபக்ரம உபஸம்ஹாரங்கள் அப்யாஸம் அபூர்வதை பலம் அர்த்தவாதம் உபபத்தி இவை லிங்கங்கள் ஆகவேண்டும். இவ்விடத்தில் உபக்ரமத்திலும் (அதாவது ஆரம்பத்திலும்) உபஸம்ஹாரத்திலும் (அதாவது-முடிவிலும்) விஷயம் ஸவிசேஷமே தவிர நிர்விசேஷமன்று என்பது கீழ் விவரித்திருப்பதிலிருந்து விளங்கும். அம்மாதிரியே “ தத்த்வமஸி ” என்னும் வாக்யம் ஆவ்ருத்தி செய்யப்பட் டிருப்பதால் அப்யாஸமும், இதிற் சொல்லப்பட்ட விஷயம் வேறு ப்ரமாணங்களால் ப்ரதி பந்நங்களாகா வாகையால் அபூர்வதையும், இந்த வித்யையிற் சொல்லியிருக்கிறபடி உபா ஸிக்கிறவனுக்கு மோக்ஷம் பல மென்று “ தஸ்ய தாவதேவ சிரம் ” என்று கடைசி

சோதக வாக்யாந்யபி நிரவத்யம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம சோதயந்தி ।

சோதக.........சோதயந்தி—சோதக வாக்யங்களும்,எவ்வித ஹேய குணங்களுமற்றும் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்தையே சோதிக்கின்றன.

யிற் சொல்லப்படுகிறபடியால் பலமும், பிதா புத்ர ஸம்வாத ரூபமாக இருக்கிறபடியால் அர்த்தவாதமும், மண்பிண்டம் முதலிய த்ருஷ்டாந்தம் இருக்கிறபடியால் உபபத்தியும் ஆக ஆறுவித தாத்பர்ய லிங்கங்களும் இவ்விடத்தில் இருக்கின்றன வென்பதைக் கண்டு கொள்க.

சோதகவாக்யாந்யபி—இதுவரையில் காரண வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமே என்பதை ஸ்தாபித்தார். இப்பொழுது சோதக வாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்.[காரண வாக்யம் சோதக வாக்யம் என்பதன் விவரணங்களை 29-ம் பக்கத்திற் காண்க.] "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம", "நிர்குணம்", "ஸத்யகாம:", "அபஹதபாப்மா" இவை முதலான வாக்யங்களெல்லாம் சோதக வாக்யங்கள். **நிரவத்யம்**—இந்தச் சோதக வாக்யங்களுட் சில ப்ரஹ்மம் குணமற்றது என்றும் மற்றும் சில அது குணத்துடன் கூடியதென்றும் சொல்லுகிறபடியால், இவை எவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்னில், மீமாம்ஸா ந்யாயங்களைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் செய்யும்பொழுது அவ்விதம் தாத்பர்யம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள். "நிர்குணம்" என்று ச்ருதியில் ஸாமாந்யமாக குணமே நிஷேதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அபஹதபாப்மா என்று மற்றும் சில விடங்களில் ஹேயகுணங்கள் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தக் குண ஸாமாந்ய நிஷேதமும் அந்த ஹேய குண நிஷேதத்திலேயே பர்யவஸிக்கவேண்டும். இந்தத் தாத்பர்யத்தை மநஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டே இவ்விடத்தில் 'நிரவத்யம்' என்னும் பதத்தை ப்ரயோகித்திருக்கிறார். இந்தப் பதத்திற்கு ஹேயகுணமற்றிருக்கும் தன்மை என்பது பொருள்.

ஸர்வகல்யாணகுணாகரம்—ச்ருதிகளில் "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு மங்கள குணங்கள் விஹிதங்களாக இருக்கிறபடியால் "நிர்குணம்" என்னுமிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் குண நிஷேதம் அந்த மங்கள குணங்களைத் தவிர்த்த மற்றை ஹேய குண விஷய மென்று ஆகிறது. இதை ஸூசிப்பதற்காகவே 'ஸகலகல்யாணகுணாகரம்' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை யெல்லாவற்றையும் ஆலோசித்துப் பார்க்கும் பொழுது சோதக வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதி பாதிக்கின்றனவென்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஸர்வப்ரத்யநீகாகாரதா போதநேநாபி தத்தத் ப்ரத்யநீகாகாரதயைவ ஹி ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தே: ந நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தி: ।

ஸர்வ.........ஸித்தி:—ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிரிடையாய் இருக்கும் ஆகாரத்தை அந்தந்தப் பதங்கள் போதிக்கின்றன என்று ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரங்களின் தன்மையிலுள்ள பேதம் அவர்ஜநீயமாக இருக்கிறபடியால், நிர்விசேஷ வஸ்து என்பது ஸித்தியாது.

இவ்விதம் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களும் ஸவிசேஷ ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று உபபாதித்துவிட்டு, இனி நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைத் தூஷிக்கிறார்.

ஸர்வப்ரத்யநீகாகாரதா போதநேநாபி—இந்தப் பதம் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்பது முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்ருதிகளுக்கு அத்வைத மதஸ்தர்கள் ஒருவிதமாகவும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் மற்றொரு விதமாகவும் அர்த்த விவரணம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும் நாம் அறிந்துகொண்டாலொழிய இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரராற் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநம் விளங்கமாட்டாதாதலால், இப்பொழுது இந்த அர்த்தங்களை விசாரிக்க ப்ராப்தமாகின்றது.

முதலில் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்லும் அர்த்தமாவது—"யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" என்பது முதலான காரண வாக்யங்களால் ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். இதில் 'ஸத்யம்' என்னும் பதத்திற்கு ஸத்தையை (இருப்பை) உடையது என்பது பொருள். அதாவது—அதனுடைய ஸத்தை மற்றொன்றையும் சார்ந்ததன்று; நிருபாதிகம் விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமுமன்று; வேறு பெயரை அடைவதற்கு யோக்யமான வேறுஅவஸ்தையின் யோகம் அதற்கு இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று. அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீந ஸத்தை முதலியவைகளை உடையவை; அவை விகாரத்திற்கும் ஆஸ்பதம். அசேதநத்துடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்டவைகளே. ஆகையால் அவைகளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது ப்ரஹ்மம் என்பதை இந்த 'ஸத்யம்' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது என்பது

பொருள் ; ஜ்ஞாநத்தை ஸாரமான குணமாக உடையது என்பதும் பொருள் ஆகும். ஆத்மாக்களெல்லாவற்றிற்கும் ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபம்; அறியும் குணமும் அவைகளுக்குஉண்டு. இவ்விடத்தில் ஏற்படும் அர்த்தமென்னவென்றால்: நித்யம் அஸங்குசிதமாய் (அதாவது ஒருபொழுதும் எவ்வித குறைவுமற்றதாய்) உள்ள ஜ்ஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடையது என்பது பொருள். அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஜ்ஞாநாகாரத் தன்மை இல்லை; அசேதநங்களுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களுக்கு அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம் இல்லை; அசேதநங்களுடன் ஒரு காலத்தில் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயும் பிறகு மோக்ஷத்தை அடைந்தும் இருக்கும் முக்தர்களுக்கு நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம் இல்லை. ஆகையால், முக்தருள்பட இவர்களெல்லாரையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது ப்ரஹ்மம் என்பதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'ஃநஙுழ' என்னும் பதத்திற்கு 'அளவற்ற' என்பது பொருள். அதாவது—தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவினாலும் ஸம்பவிக்கக்கூடிய பரிச்சேதம் என்பது யாதொன்று உண்டோ அது அற்றிருப்பது என்று சொன்னதாயிற்று. 'இது இவ்விடத்தில் இருக்கிறது; மற்றொரு இடத்தில் இல்லை' என்று பரிச்சேதிப்பதற்குஅசக்யமாயிருக்கும் தன்மை தேச அபரிச்சேதம்; 'இது இப்பொழுதிருக்கின்றது, மற்றொரு பொழுதில் இல்லை'என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநர்ஹமாயிருக்கும் தன்மை கால அபரிச்சேதம்; 'இது இது அன்று' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநர்ஹமாயிருக்கும் தன்மை வஸ்து அபரிச்சேதம். ஒரு பொழுதும் அசேதந ஸம்ஸர்க்கம் பெறாமலும் அந்தக் காரணத்தால் நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடைத்தாயும் இருக்கும் நித்யர்கள், பகவத் ஸங்கல்பா தீநர்களாய் இவ்விதமாயுள்ள தேச காலவஸ்து விஷயமான பரிச்சேதத்தை உடையவர்களானபடியால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள்; அதாவது அந்த நித்யர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்று சொன்ன தாயிற்று. இதுதான் 'ஃநஙுழ' என்னும் பதத்தின் கருத்து. ஆகையால், இந்த ச்ருதியால், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது (வ்யாவ்ருத்தம்)' என்பது ஏற்படுகின்றது. இது தான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் அர்த்தம். 'ஸதூழ' 'ஜ்ஞாநழ' 'ஃநஙுழ' ஆக இம்மூன்று விசேஷணங்களும், மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கு முள்ள வ்யத்யாஸத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்பது அவர்களுடைய கருத்து. உண்மையாகவே விசேஷணங்களெல்லாம் வ்யாவர்த்தகங்களே.

'ப்ரஹ்மம் என்னும் வஸ்து நிர்விசேஷம், அதாவது எவ்வித பேதமுமற்றது, அதாவது ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து ஒன்றும் இல்லை' என்னும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கும் அத்வைதிகள் இந்த அர்த்தத்திற்கு இணங்கார்; இணங்கினால்

பேதத்தை ஒத்துக் கொள்ளும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், இந்த ச்ருதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் வேறு. அதாவது—'ஸத்யம்' என்னும் பதம் 'அஸத்யத்தின் அபாவத்தையும், 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதம் அஜ்ஞாநத்தின் அபாவத்தையும், 'அநந்தம்' என்னும் பதம் பரிச்சேதத்தின் அபாவத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான். இவ்விதம் இந்த மூன்று பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான தன்மையைப் போதிப்பித்துக்கொண்டு அந்தந்தத் தன்மையின் அபாவத்தைக் குறிக்கிறபடியால் எவ்வித பேதமும் ஒத்துக் கொண்டதாக ஆகிறதில்லை. அபாவங்களெல்லாம் ஒன்றே என்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுடைய ஸமயம். இதுதான் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களின் அர்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள முக்யமான விசேஷம். ஊன்றிப் பார்க்குமளவில் இந்த வ்யத்யாஸம் கேவலம் சப்தத்தில் மாத்ரம் இருப்பது போலவே தோன்றும். இருந்த போதிலும் இதற்குப் பெரிய ப்ராதாந்யம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் செய்யும் விசாரம் என்ன வென்றால்— 'ஸவ-ஃவ தூநீகாகாரதா வொயநெஉவி'—எல்லாப் பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையைப் போதிப்பிக்கின்றன என்பதை நாம் அங்கீகரித்தபோதிலும், 'தததவ தூநீகாகாரதாயாம் ஹெஉவஷ் ஃவஜ-ஃநீயகவாக'—அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையிலுள்ள பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யமாதலால், 'ந நிவி-ஃஶெஷ வஸ்துஸிஃ:'—பேதமில்லாத ஒரு வஸ்து ஸித்திக்கமாட்டாது. அதாவது—ஒவ்வொரு பதமும் தன்தன் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை உணர்த்தவேண்டுமே ஒழிய, எதிரிடையான அர்த்தத்தை உணர்த்திக்கொண்டு அதன் அபாவத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வது ந்யாய விருத்தம். அப்படியே அதை ஒத்துக்கொண்டாலும், அந்தந்த ப்ரத்யநீகாகாரத் தன்மையில் (எதிரிடையான ஆகாரத் தன்மையில்) உள்ள பேதத்தை எவ்விதம் அபலபிக்கக்கூடும் என்று கேட்டதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை மாத்ரம் குறிக்கும் என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லும் ஸமாதாநமாவது—'வெளுப்பு' என்று வ்யவஹரிக்கும்பொழுது 'கறுப்பில்லாதது' என்பது எவ்விதம் தோன்றுகிறதோ, அம்மாதிரியே 'ஸத்யம்' என்று சொல்லும் பொழுது 'அஸத்யமில்லாதது' என்பது தோன்றக்கூடும் என்பதுதான். த்ருஷ்டாந்தத்தில் சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தாலே எதிரிடையான அர்த்தமும் அதன் வ்யாவ்ருத்தியும் தோன்றுகின்றன ; ப்ரக்ருதத்திலோ அம்மாதிரியான சப்த ஸ்வாரஸ்யமில்லை. அந்வயரூபமான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் சப்தம் எப்படி வ்யதிரேகத்தின் வழியாகத் தனது அர்த்தத்தைக் காட்டும்? என்பது இதற்குமேல் செய்யப்படும்

ஆக்ஷேபம். தவிரவும் 'வெளுப்புத்தன்மை' என்பது ஒரு வஸ்துவின் தர்மம்; ஆகையால் அதன் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தியாகக் கூடும்; ப்ரஹ்மமோவென்றால் மற்ற ஒரு பொருளுக்கும் தர்மமன்று, ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை; ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி வேறு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அத்வைதிகள், கீழ் விவரித்திருக்கும் மாதிரி அர்த்தம் சொல்வதற்கு மற்றும் ஒரு காரணம் உண்டு. ஒரு வாக்யத்தில் இரண்டு மூன்று விசேஷணங்களுடன் ஒரு விசேஷ்யம் இருந்தால், அந்த விசேஷணங்களுக்கு நாம் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விசேஷ்யமும் பிந்நம் என்று ஒத்துக்கொள்ள ப்ரஸங்கிக்கும். "𑌖𑌣𑍍𑌡𑍋 𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌗𑍌𑌃" (ஒடிந்த கொம்பை உடையதும், கொம்பில்லாததும், ஒடியாத கொம்பை உடையதுமான மாடு) என்னும் வாக்யத்தில் எப்படி விசேஷணங்களுடைய பேதத்தால் விசேஷ்யமும் பேதிக்கின்றதோ, அப்படியே ப்ரக்ருதத்தில் விசேஷண பேதத்தால் வெவ்வேறு ப்ரஹ்மத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டி வரும். 'ஸத்யம்' முதலிய விசேஷணங்களுக்குப் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல், கீழ் விவரித்திருப்பது போல அதனதன் ப்ரத்யநீகாகாரத்தின் போதநத்தை ஒத்துக்கொண்டுவிட்டால் விசேஷ்ய பேதம் ப்ரஸங்கியாதாகையால், அம்மாதிரி அவர்கள் அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். தவிரவும்: அவர்கள், ஸாமாநாதிகரண்யம் என்பதை வஸ்து மாத்ர ஐக்ய பரமென்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது-விசேஷணத்தையே பரித்யஜித்துவிட்டு, விசேஷ்யத்திற்கு மாத்ரமுள்ள ஐக்யமே ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்குப் போதுமானது என்று சொன்னதாயிற்று. மேல் சொல்லியிருக்கிறபடி அர்த்தம் சொன்னாலொழிய அந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் வேறுவிதமாக உபபந்நமாகாதாகையால், அவர்கள் இம்மாதிரி அர்த்தம் சொல்லி அந்த அர்த்தத்தைக் கொண்டு நிர்விசேஷ வஸ்து உண்டு என்பதை ஸாதிக்கிறார்கள். இந்த வாதத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் இரண்டு. முதலில், விசேஷண பேதத்தால் விசேஷ்யபேதம் என்பது பரஸ்பர விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் இருக்கும் இடத்தில் மாத்ரம் ஸம்பவிக்கும். 'ஒடிந்த கொம்பை உடையது' 'கொம்பில்லாதது' 'ஒடியாத கொம்பை உடையது' என்பவை பரஸ்பரம் விருத்தங்களான விசேஷணங்கள். ஆகையால் அவ்விடத்தில் வஸ்துவின் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது அவச்யமே. ஆனால், அம்மாதிரி பரஸ்பரம் விருத்தமற்று, "𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌯𑍁𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌃" (கறுப்பாயும் யுவாவாயும் சிவந்த கண்ணை உடையவனுமான தேவதத்தன்) என்பது போல இருக்கும் வாக்யங்களில் விசேஷண பேதத்தால் வஸ்து பேதம் என்பது ஏற்படவேண்டுவதில்லை. 'ஸத்யம்' 'ஜ்ஞாநம்' 'அநந்தம்' என்னும் விசேஷணங்கள் பரஸ்பரம் விருத்தங்களல்ல. ஆகையால், விசேஷ்ய பேதம் ஸம்பவித்து விடுமே என்று பயப்படக் காரணமில்லை. இரண்டாவது, வஸ்து ஐக்யம் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், ஒரு வஸ்துவை முதலில் ஒரு விசேஷணத்துடன் கூடியதாகவும் பிறகோ மற்றோரிடத்திலோ வேறொரு விசேஷணத்துடன் கூடியதாகவும் க்ரஹித்து, அதற்குப் பிறகே அவை இரண்டும் ஒன்று என்று சொல்லுகிறோம். '𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌃' (அந்தத் தேவதத்தனே இவன்) என்று சொல்லும் இடத்தில், தேசாந்தர காலாந்தர ஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவதத்தனும் இந்தத் தேச இந்தக் காலஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவதத்தனும் ஒருவனே என்றன்றோ நாம் வ்யவஹரிக்கிறோம்? அப்படி சப்தங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகச் சில விசேஷணங்களை முதலில் க்ரஹித்து, பிறகு அவைகளைப் பரித்யஜித்தே ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லுகிறோம் என்று சொன்னால், ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்குத் தாத்பர்யமே இல்லாமல் போய்விடும். ஆகையால், ஸாமாநாதிகரண்யத்தை வஸ்துமாத்ர ஐக்ய பரமென்று சொல்லாமல், யதா பூதங்களான பிந்ந விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் வஸ்துவின் ஐக்ய பரமே என்று நாம் சொல்ல வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஐக்யத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு விசேஷண பேதம் பாதகமன்று. இதுதான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஸித்தாந்தம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரே இவ்விடத்தில் விசதமாக உபபாதிக்கிறார்.

𑌨𑌨𑍁 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌨𑍈𑌵𑌮𑍍। 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌗𑌵𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌤𑍍।

𑌨𑌨𑍁...............𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿—ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநமாத்ரமே என்று பிரதிபாதிக்கப் பட்டால் அது நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமே என்று நிச்சயிக்கப்பட வேண்டாவோ? என்னில், அப்படி நிச்சயிக்க வேண்டுவதில்லை. ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காண்பிக்கும் தர்மத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்தத் தர்மத்தை ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டே ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வன்றோ? '𑌗𑍌𑌃' (பசு) முதலிய சப்தங்கள் அவ்விதமே ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்

𑌨𑌨𑍁 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂—இப்பொழுது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபத்தை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். 'ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்றொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்ரயமாகாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று ஒத்துக்கொள்ளும் பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாந குணகம் என்பது நிஷேதிக்கப்பட்டதாகிறது. அதாவது ப்ரஹ்மம் நிர்குணம் என்று சொன்னதாயிற்று' என்பது தான் அந்த ஆக்ஷேபம்.

ததாஹ ஸூத்ரகார:—"தத்குணஸாரத்வாத் து தத்வ்யபதேச: ; ப்ராஜ்ஞவத்" இதி । ஜ்ஞாநமேவ ஸாரத்வாத் ஆத்மநோ ஜ்ஞாநமிதி வ்யபதேச: ;

கின்றன. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரும் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறார். "தத்குணஸாரத்வாத் து தத்வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத்" ஆத்மா என்பது ஜ்ஞானம் என்னும்

நைவம்—அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஒரு ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாகாது என்பது ஏன்? அது அப்படி ஆகும் என்பது ச்ருதிக்கும் விருத்தமன்று, யுக்திக்கும் விருத்தமன்று. ச்ருதி, ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று சில இடங்களிலும் ஜ்ஞானகுணகமென்று மற்றும் சில இடங்களிலும் சொல்லுகின்றது. இவ்விதம் ச்ருதி சொல்வதை நாம் கவனித்தால், ச்ருதி பின்வருமாறு ஒரு ந்யாயத்தை அவலம்பித்திருப்பதாக நாம் அறிவோம். அதாவது—ஒரு வஸ்து ஒரு குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த வஸ்துவை அந்தக் குணத்தைக் கொண்டே நாம் வ்யபதேசிக்கலாம் என்பது தான். அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே ச்ருதி, ஒரு இடத்தில் ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறதென்றும் மற்றும் ஒரு இடத்தில் அது ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் ஒரு ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாக இருக்கக்கூடும் என்பது ச்ருதிக்கு ஸம்மதமே. அது யுக்திக்கும் யுக்தமே. ஏனென்றால், ஜ்ஞானம் என்டதை ஒரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமென்றே எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி தர்மமாக இருக்கும் ஒன்று எவ்வித வஸ்துவையும் ப்ரதிபாதிக்க அநர்ஹம். ஆகையால், அந்தத் தர்மம் மாத்ரம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது ஒரு வஸ்துவும் இல்லையென்று சொல்வதற்குத் துல்யமாகும். அது எல்லாருக்குமே அநிஷ்டம். ஆகையால், அந்த ஜ்ஞானம் மற்றொன்றை ஆச்ரயித்தே நிற்கவேண்டும். அந்த ஆச்ரயம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் நாம், ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருப்பதுடன் குணமாகிற ஜ்ஞானத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறது என்னும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறோம். ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக் கொண்டு அந்த ஜ்ஞானமாகிற தர்மம் ஒரு வஸ்துவையும் ஆச்ரயிக்காமல் நிற்கின்றது என்று சொல்லக்கூடாதோ? என்னில், மற்றும் சில விடங்களில் 'ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை உடையது' என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக்கொண்டு அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவை ஆச்ரயித்தே நிற்கின்றது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? என்று திருப்பக் கேட்கலாம். உண்மையாகவே, ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதிக்கு அநுகுணமாகவே ஜ்ஞான ஸ்வரூபத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதியை நயிப்பிக்க வேண்டும்; ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதிகள் அவ்வளவு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. "பூயஸாம் ஸ்யாத் ஸதர்மத்வம்" (எவை அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளுக்கே பலாதிக்யம்) என்பது மீமாம்ஸகர்களின் நிர்ணயம்.

ஸ்ரீ:

சென்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை

சந்தா வரவு.

1927- வருஷம் ஏப்ரல் 21௳ முதல் ஜூன் 16௳ வரையில்.

ஸ்ரீ. உ. வெ.	இளையாழ்வார் அய்யங்கார், ஓங்கோல்	3	0	0
,,	ஆர். லக்ஷ்மிநரசிம்ம அய்யங்கார், காரைக்குடி	3	0	0
,,	வி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	3	0	0
,,	வி. ராமாநுஜாசாரியார், திருப்பாதிரிப்பிலியூர்.	3	0	0
,,	என். வீரராகவாச்சாரியார், திருவஹீந்திரபுரம்	3	0	0
,,	என். ராகவய்யங்கார், கும்பகோணம்	3	0	0
,,	வி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், மாயவரம்	3	0	0
,,	ராமாநுஜாசாரியர், அரியலூர்	3	0	0
,,	ஆர். வீரராகவாசாரியர், ஆமூர்	3	0	0
,,	எம். எஸ். வரத அய்யங்கார், பரமக்குடி	3	0	0
,,	பி. டி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், சாத்தூர்	3	0	0
,,	வி. என். ராஜகோபால அய்யங்கார், மைலாப்பூர்	3	0	0
,,	கெ. டி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பாளையம்கோட்டை	3	0	0
,,	கே. எஸ். வரதாச்சாரியர், கரூர்	3	0	0
,,	கே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், திண்டுக்கல்	3	0	0
,,	திருவேங்கடஸாமி அய்யங்கார், அவநாசி	3	0	0
,,	வி. ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், திண்டிவனம்	3	0	0
,,	எ. நரசிம்மாசாரியர், பங்களூர்	3	0	0
,,	ரங்கநாத முதலியார், இருமரம கிராமம்	3	0	0
,,	வி. என். ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், திருநெல்வேலி	3	0	0
,,	டி. கே. வெங்கடாசாரியர், திருநெல்வேலி	3	0	0
,,	சி. அனந்தாசாரியர், சேலம்	3	0	0
,,	வி. ராகவாச்சாரியர், பெல்லாரி	3	0	0
,,	ஜெ. வரதராஜ அய்யங்கார், திருநெல்வேலி	5	0	0
,,	எ. ராகவாச்சாரியார், கும்பகோணம்	5	0	0
,,	பி. வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், சொரையூர்	1	8	0
,,	கெ. சடகோப அய்யங்கார், கும்பகோணம்	1	8	0
,,	ஆர். கிருஷ்ணமாச்சாரியர், ஸ்ரீரங்கம்	1	0	0
,,	என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், ஆர்ணி, பொன்னேரி	1	0	0
,,	ராவ்பகதூர் வி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியர், சி. ஐ. இ. பரோடா	5	0	0
,,	எஸ். யாமுனாச்சாரியார், ஸ்ரீரங்கம்	5	0	0
,,	என். கிருஷ்ணய்யங்கார், திருவனந்தபுரம்	5	0	0
,,	திவான்பகதூர் ராமபத்ர நாயுடுகாரு, வடகரை ஜமீன்தார்	5	0	0
,,	வி. ஆர். ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தி, கோயம்புத்தூர்	5	0	0
,,	வி. எ. சடகோபாசாரியார், சங்கரபுரம்	1	4	0
,,	எம். எஸ். சுந்தரராஜ அய்யங்கார், தூத்துக்குடி	2	4	0
,,	எ. வி. சேஷாசாரியார், வில்லிவாக்கம்	1	0	0
,,	ஸார்வபௌமம் பஞ்சாயத் ராஜகோபாலாசாரியார் ஐயம்பேட்டை	3	0	0
,,	ஜி. வெங்கடரங்காசாரியார், கீழையூர்	3	0	0
,,	கே. எஸ். பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், பாளையங்கோட்டை	3	0	0
,,	ஸ்ரீ பெரியநம்பி திருமலாச்சாரியார், ஆழ்வார் திருநகரி	3	0	0
,,	ஆர். ஆழ்வார் அய்யங்கார், புவநகிரி	3	0	0
,,	வி. எஸ். நரஸிம்மாசாரியர், ஆத்தூர்	3	0	0

30 வருடகாலமாய் உலகப்பிரசித்திபெற்ற

வைத்யரத்ன பண்டிட்

D. கோபாலாச்சார்லு அவர்களின்

வித்யார்த்திகளுக்கும் யோசனை ஜாஸ்தி யுள்ளவருக்கும் அதிக உபயோகமானது.

அமிருதாமலகதைலம்

நேத்ரரோகிகளுக்கும் சிரரோகிகளுக்கும் மிகவும் ஹிதமானது.

சிரஸ்ஸையும் கண்களையும் எப்போதும் காப்பாற்றும்.

எல்லாவித சிரோ ரோகங்களையும் போக்கும்.

பாரிசநோய்களை தூரமாக்கும். கன்னங்கள் நோயை நிர்மூலமாக்கும். பீனஸ ரோகத்தை வரவொட்டாது. மூளைக்கு வலிவை யுண்டாக்கும். காது நோய்களைப் போக்கடிக்கும். கண்களுக்கும் குளிர்ச்சியையுண்டாக்கும்.

அபஸ்மாரத்தை தூரப்படுத்தும். தலை நரம்புகளுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கும்.

நேத்ரரோகங்களுக்கு ஹிதமானது. மூர்ச்சைகளைப் போக்கும்.

தலைப்புண்களை போக்கடிக்கும். மயிரை நரைக்க வொட்டாமற் செய்யும்.

மயிரை பட்டுப்போல் வளரச்செய்யும். நரைத்தமயிரை கருக்கச் செய்யும்.

யோசனை செய்வோருக்கு ரொம்பவும் மேன்மையானது.

தலையிடியை நிர்மூலமாக்கும்.

வித்தியார்த்திகளுக்கு சர்வதாஹிதம். கர்மரோகிகளுக்கு நல்லதைச்செய்யும். தலை எரிச்சலைப் போக்கும். அதிக நித்திரையைக் குறைக்கும்.

தூக்கமின்மையைப் போக்கும்.

இதன் குணங்கள் அனுபவமடைந்தவருக்குத் தெரியும்.

விலை புட்டி 1-க்கு ரூ. 1.

இதை உபயோகிக்கும் விதம் மருந்துடன் அனுப்பப்படும்.

முழுவிபரம் அடங்கிய கேட்லாக் இனமாய் அளிக்கப்படும்.

ஆயுர்வேதாச்ரமம்,

151, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, மதறாஸ்.

உம்மிடி ராமய்யா செட்டி குருசாமி செட்டி கம்பெனி

நகை வர்த்தகர்கள்.

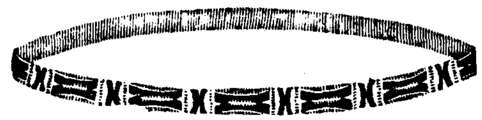
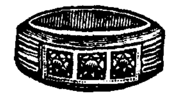

தொழிற்சாலை.

62, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை

காட்சி அறை.

25, சைனாப்ஜார் ரோட், மதராஸ்.

நம்பிக்கை.

நகைகள் நாணயமாகவும், நம்பிக்கையாகவும் செய்து கொடுக்கப்படும். தேவையில்லாத நகைகள் 8 நாட்களுக்குட்பட்டுக் கொண்டுவந்தால் பூராப் பணமும் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். சவரன் பொன்னுக்கும் சீமை வெள்ளிக்கும் கியாரண்டி கொடுக்கப்படும். ஒரு முறை எங்களிடம் வாங்கியவர்களுக்கு அதன் உண்மை தெரியவரும்.

காட்லாக்குக்கு எழுதுங்கள்.

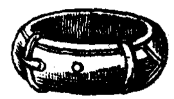

OUR CRITIC'S MOUTH SEALED

BY

U. P. KRISHNAMACHARYA *of Benares.*

(The Greatest Work on Sanatana Dharma. More than 350 pages of closely printed matter)

THE PLAN OF THE WORK.

(1) *Purva Paksha*: All charges against Sanatana Dharma (Religious, Social, Political, etc.,) advanced by Christians, Mohammedans, Bramo Samaj, Arya Samaj, Prarthana Samaj, Radhasami Panth, Deva Samaj, etc., are lucidly presented.

(2) *Siddhanta*: All those charges are exhaustively answered from the theortical point of view.

(3) *Conclusion and Judgment*: Brief answers are made point to point according to the order of the charges gathered in the Purva Paksha.

Latest scientific discoveries are followed strictly in the exposition of the principles of our religion.

Cloth Bound Rs. 3—8—0 **Paper Bound Rs. 3—0—0**

K. S. SRINIVASA IYENGAR,
Paper Mart. MAYAVARAM, S.I.R.

மூளைக் கொதிப்பு! கபால உஷ்ணம்!!

இவற்றைத் தணிக்க ஆற்றலுள்ளது.

அரக்கீரை விதைத் தைலம்

இந்த தைலம், சிறந்த மூலிகைச் சரக்குகளால் தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதால் சிரசு நோய்களாகிய கபால உஷ்ணம், மூளைக்கொதிப்பு முதலியவைகளை நிவர்த்தித்து கூந்தலை வளரச்செய்வதுடன், தேகக்குளிர்ச்சியையும், உற்சாகத்தையும், ஞாபகசக்தியும் உண்டாக்கும். 6½-பலம் டின் ரூ. 1-0-0 10-பலம் டின் ரூ. 1-8-0

கடுங்கோடையினின்று தப்புவிக்க வேண்டுமானால், எங்கள்

சந்தனாதித் தைலத்தை

உபயோகிக்கவேண்டும். இது பரிமளமுள்ளது. தலைமயிர் உதிர்தல், சுண்டு விழுதல் இவற்றைத்தடுக்கும். கண்ணெரிச்சலடங்கும். கபால உஷ்ணம் தணியும். மனோல்லாசமுண்டாகி, தேகக் குளிர்ச்சி ஏற்படும். 8-பலம் டின் ரூ. 1. 18-பலம் டின் ரூ. 2. வி. பி. பாக்கிங் சார்ஜ் வேறு. இவையன்றி எங்களிடம் கல்வைச் சந்தனம், காஜிப்பூர் பன்னீர், உயர்ந்த ஊதுவத்திகள், கேஸர்பவுடர், அத்தர், அரகஜா, பில்லைகள், பரிமளப் பாக்குத்தூள், சுண்ணாம்பு, இதர வாசனை த்ரவ்யங்களும் கிடைக்கும்.

S. V. சாரி & சன்ஸ், அத்தர் வியாபாரிகள்,
71, பைகிராப்ட்ஸ் ரோட், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

இது, சென்னை சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,
சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதரிசியால் வெளியிடப்படுவது.